

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/27/2025
Identifikačné číslo spisu:	1309200185
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1309200185.6

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Kataríny Pramukovej v spore žalobcu Mgr. L. L., narodeného X. C. XXXX, bytom ul. U. XX, XXX XX I., zastúpeného VALACHOVIČ & PARTNERS s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 50 647 903, proti žalovanému Ing. L. J., narodenému XX. C. XXXX, bytom P. XX, XXX XX P., zastúpenému MALICH, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Dunajská 25, 811 08 Bratislava, IČO: 47 256 991, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cb/9/2009, o zaplatenie 42.421,83 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. januára 2025 č. k. 2Cob/200/2022-1175, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca má n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III, ako súd prvej inštancie, rozsudkom z 20.07.2009 č. k. 23Cb/9/2009-485 žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalovanému priznal ich náhradu v sume 7.573,92 Eur.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že návrhom/žalobou na začatie konania zo dňa 23.02.2005 sa domáhal navrhovateľ/žalobca od odporcu/žalovaného zaplatenia sumy 1.278.000,- Sk (po prepočte 42.421,83 Eur) s úrokom z omeškania vo výške 10,17 % ročne od 01.04.2002 až do zaplatenia a náhrady trov konania. Tento svoj návrh na začatie konania odôvodnil navrhovateľ tým, že dňa 19.05.2001 bola medzi účastníkmi konania uzavretá zmluva, ktorej obsahom boli zmluva o predaji časti podniku, zmluva o tichom spoločenstve a záväzok navrhovateľa a odporcu o založení spoločnosti s.r.o., kde budú spoločníkmi v podiele 1:1. Podľa tejto zmluvy, obsahujúcej aj záväzok na úhradu ceny časti podniku bol navrhovateľ povinný odporcovi uhradiť sumu 1.300.000,- Sk prevodom na účet č. XXXXXXXXXX/XXXX ako kúpnu cenu za predaj časti podniku odporcu a sumu 1.287.000,- Sk, v lehote do 06.07.2001 ako peňažný vklad tichého spoločníka. Celková suma, ktorú mal navrhovateľ plniť,

bola 2.587.000,- Sk. Navrhovateľ svoj dlh voči odporcovi v uvedenej lehote plnil takto:

Dátum Suma v EUR Kurz nákup SKK

26.05.2001 11.822,29 42,293 500.000,11

07.06.2001 3.539,24 42,386 150.014,22

02.07.2001 38.401,80 41,701 1.601.393,34

Spolu: 2.251.407,60 Sk

3. Na vrátenie sumy 973.407,60 Sk podľa zmluvy o predaji časti podniku navrhovateľa je vedený spor č. k. 25C 95/2004 na Okresnom súde Pezinok. Hoci odporca prestal podnikat' dňa 01.03.2002, do dnešného dňa navrhovateľovi nevrátil vklad znížený alebo zvýšený o jeho podiel na výsledku podnikania, ani ho neoboznámil s výsledkom podnikania.

4. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že dňa 19.05.2001 bola medzi účastníkmi spísaná listina s názvom zmluva o predaji časti podniku, o tichom spoločenstve a o budúcej spoločenskej zmluve o založení spol. s r. o. (ďalej aj len „Zmluva“) podľa ust. § 476 a nasl., § 673 a nasl., § 289 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), v ktorej boli ako zmluvné strany uvedení ako predávajúci podnikateľ Ing. L. B. - L., Bratislava a ako kupujúci tichý spoločník Mgr. L. L.. Predmetom žaloby bol nárok žalobcu na vrátenie vkladu tichého spoločníka.

5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že podstatou a predmetom zmluvného vzťahu medzi účastníkmi bola snaha spoločne podnikat', keďže žalobca chcel podnikat' i v oblasti tzv. kongresovej turistiky, teda v predmete činnosti, v ktorej podnikala obchodná spoločnosť GUARANT LTD., spol. s r. o., so sídlom v Prahe, v ktorej bol žalobca spoločníkom. Súd prvej inštancie považoval zámer žalobcu podieľať sa na podnikaní iného právneho subjektu, ako spoločnosti, v ktorej bol spoločníkom v Českej republike v rovnakom predmete činnosti, za správanie naplňujúce znaky zakázaného konkurenčného konania, ktoré vylučuje Obchodný zákonník v Slovenskej republike, aj Obchodný zákonník Českej republiky.

6. Základom sporu medzi účastníkmi bolo posúdenie prejavu vôle účastníkov v uvedenej Zmluve. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná Zmluva je zmluvou nepomenovanou podľa ust. § 51 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len Občiansky zákonník). Aplikáciu ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka na túto zmluvu vylúčil, nakoľko v čase jej uzatvárania neboli obaja účastníci podnikateľmi. Poukázal tiež na to, že jednotlivé časti, čiastkové zmluvy uvedené v predmetnej zmluve, nie je možné chápať samostatne a jednotlivo. Všetky tieto zmluvy tvoria jeden celok nielen preto, že sa nachádzajú na jednej listine, ale vyplýva to z ich obsahu a významu. Podľa názoru súdu prvej inštancie úmyslom zmluvných strán nebolo vloženie sumy 1.278.000,- Sk do podnikania žalovaného, ale založenie spoločného podniku, čo sa aj stalo dňa 07.12.2001, kedy bola založená spoločnosť MENTIS SLOVAKIA, s.r.o. Žalobca si svoje finančné povinnosti, vyplývajúce z tejto dohody splnil a žalovanému uhradil celkom 2.835.350,60 Sk a podieľal sa na zakladaní novej spoločnosti. Účastníci odkúpili obchodný podiel spoločnosti MENTIS GmbH v Nemecku a stali sa spoločníkmi s rovnakými obchodnými podielmi. Následne táto spoločnosť založila spoločnosť MENTIS SLOVAKIA, s.r.o., na Slovensku. Rovnako žalovaný si splnil svoje povinnosti, vyplývajúce z predmetnej zmluvy a žalobca sa stal na základe vloženia podniku žalovaného Ing. L. B. - L. do spoločnosti MENTIS SLOVAKIA, s.r.o., polovičným vlastníkom podniku žalovaného a spoločníkom spoločnosti MENTIS GmbH a podieľal sa podielom 50 % na hospodárskom výsledku spoločného podnikania účastníkov. Keďže tým bola naplnená zmluva uzavretá medzi účastníkmi a žalobcovi boli žalovaným poskytnuté protiplnenia, tak ako sa zaviazal v predmetnej zmluve, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

7. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, rozsudkom č. k. 1Cob/275/2009-561 zo dňa 3.6.2010 rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 23Cb/9/09-485 zo dňa 20.7.2009 zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 42.421,83 Eur s 10,17 % úrokom z omeškania od 1.4.2002 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zaplatiť trovy prvostupňového a

odvolacieho konania. Aplikujúc § 266 ods. 1 Obch. zák. dospel k záveru, že účastníci nepochybne rokovali o uzavretí zmluvy a ich úmyslom bolo spoločne podnikáť. Ich spoločnému podnikaniu však predchádzalo uzavretie právnych úkonov, ktoré spisali do textu zmluvy zo dňa 19.5.2001. Vyplyva to jednak z názvu listiny, ktorý obsahuje označenie 3 zmlúv, z označenia účastníkov ako aj bodu II označeného ako predmet zmluvy a členeného na 3 časti, ktoré predstavujú samostatné zmluvy. Žalobca sa nepochybne stal tichým spoločníkom, ktorý sa podieľal na podnikaní žalovaného ako živnostníka s podielom 50%. Po ukončení podnikania bol povinný žalovaný vrátiť tichému spoločníkovi vklad zvýšený alebo znížený o jeho podiel na výsledku podnikania.

8. Na dovolanie žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd, uznesením č. k. 1Obdo/57/2010-658 zo dňa 3.5.2011, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/275/2009-561 zo dňa 3.6.2010 zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobcovi uložil nahradiť žalovanému trovy prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania. Podľa dovolacieho súdu záver odvolacieho súdu, že zmluva medzi účastníkmi zo dňa 19.5.2001 obsahuje 3 samostatné zmluvy, nie je správny. Podľa názoru dovolacieho súdu je predmetná zmluva jednou zmluvou, čo vyplýva z označenia „Zmluva“ v jednotnom čísle, aj „osobitné dojednania“ v závere zmluvy, ktoré začínajú slovami „za dobu od uzatvorenia zmluvy...“ Dovolací súd vyslovil právny názor, že ide o zmiešanú zmluvu podľa § 491 ods. Občianskeho zákonníka, teda zmluvu obsahujúcu prvky rôznych zmlúv. Podľa dovolacieho súdu odvolací súd na rozdiel od prvostupňového súdu nerešpektoval pri posúdení zmluvy ani ust. § 266 ods. 3 Obch. zák., ktoré mu ukladá pri výklade vôle podľa ods. 1 a 2 vziať zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, včítane rokovania o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú medzi sebou zaviedli, ako aj následného správania strán, pokiaľ to pripúšťa povaha veci. Uviedol, že z odôvodnenia prvostupňového súdu vyplýva, že aj keď necituje § 491 Občianskeho zákonníka, vychádzal z neho a pritom rešpektoval aj § 266 ods. 3 Obch. zák.

9. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k. II. ÚS 541/2011 zo dňa 25.4.2012, rozhodol na základe sťažnosti sťažovateľa - žalobcu, že základné právo Mgr. L. L. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo porušené. Vo výroku II rozhodol, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 1Obdo/57/2010 z 3.5.2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. Z odôvodnenia nálezu vyplýva, že vzhľadom na obsah spornej zmluvy bolo z hľadiska rozhodovania všeobecných súdov v merite veci (žaloba o zaplatenie 42.421,83 Eur z titulu vrátenia vkladu) rozhodujúce určenie ustanovenia právneho predpisu, resp. právnych predpisov, ktorými sa má predmetná zmluva riadiť. Súd prvého stupňa vyhodnotil zmluvu ako nepomenovanú podľa § 51 Občianskeho zákonníka, na ktorú (vzhľadom na nesplnenie podstatných náležitostí zmluvy o tichom spoločenstve) nie je možné aplikovať ustanovenia § 673 a nasl. Obch. zák. o tichom spoločenstve a návrh navrhovateľa zamietol. Krajský súd ako súd odvolací bol toho názoru, že ide o tri samostatné zmluvy, na ktoré sa aplikujú aj ustanovenia Obchodného zákonníka o tichom spoločenstve podľa § 673 Obch. zák. a rozsudkom sp.zn. 1Cob/275/2009 z 3.6.2010 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobe vyhovel. Najvyšší súd považoval predmetnú zmluvu za jednu zmiešanú zmluvu podľa § 491 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka s tým, že podľa jeho názoru malo byť aplikované aj ust. § 266 ods. 3 Obch. zák., upravujúce výklad vôle strán pri uzatváraní zmlúv a napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Podstatou tohto jeho rozhodnutia bola zmena právneho posúdenia a aplikácia na zistený skutkový stav takého ustanovenia, ktoré nebolo použité a pre rozhodnutie bolo rozhodujúce. Preto, pokiaľ dovolací súd nevyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril k novej aplikácii ust. § 491 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, ktoré doteraz nebolo použité a bolo podľa názoru dovolacieho súdu pre rozhodnutie rozhodujúce, porušil tým právo sťažovateľa na spravodlivý proces a na súdnu ochranu.

10. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 2Obdo/30/2012-780 zo dňa 20.3.2014, rozsudok odvolacieho súdu č. k. 1Cob/275/2009-561 zo dňa 3.6.2010 v znení opravného uznesenia zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd konštatoval, že v zmysle nálezu ústavného súdu, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu č. k. 1Obdo/57/2010-658 zo dňa 3.5.2011 a vec bola vrátená dovolaciemu súdu na ďalšie konanie, pokračuje dovolací súd v konaní v štádiu, v ktorom mu

bolo doručené dovolanie spravujúc sa pritom právnym názorom ústavného súdu vysloveným v náleze. Dovolací súd dospel k záveru, že bolo porušené právo žalovaného na riadne odôvodnenie rozsudku. Uviedol, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím priznal žalobcovi nárok na vrátenie vkladu tichého spoločníka vo výške 42.421,83 Eur bez toho, aby uviedol, z ktorých zistení o vklade tichého spoločníka, jeho úhrad a ich výšky a právnych dôvodov so zreteľom k dvom súčasne prevzatým peňažným záväzkom žalobcu vychádzal. Odvolací súd posúdením prejavu vôle, na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že zmluvy spísané na jednej listine sú samostatnými zmluvami, ktoré nie sú na seba závislé a že zmluva o tichom spoločenstve má všetky zákonné náležitosti. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa však odvolací súd nevysporiadal s relevantným argumentom žalovaného, že podiel žalobcu ako tichého spoločníka na zisku so zreteľom k uzavretej zmluve o predaji časti podniku v rozsahu 50 % nie je určitý za situácie, keď zmluva o predaji časti podniku predchádzala uzavretiu zmluvy o tichom spoločenstve a od určitosti podniku sa odvíja aj zisk, teda i podiel tichého spoločníka. Záver odvolacieho súdu, že zmluvy na seba nie sú vzájomne závislé je arbitrárny, vecne a právne neodôvodnený.

11. Po zrušení predchádzajúceho rozsudku dovolacím súdom, Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, rozsudkom z 25.09.2014, č. k. 1Cob/109/2014-817, zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 20.07.2009, č. k. 23Cb/9/09-485 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 42 421,83 Eur s 10,17 % ročným úrokom z omeškania od 01.04.2002 do zaplatenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci nejde o zmluvy, ktoré sú na seba vzájomne závislé, pretože vznik jednej zmluvy nebol podmienkou pre vznik ostatných zmlúv, a preto uvedené zmluvy posudzoval samostatne podľa ust. § 275 ods. 1 Obch. zák. a zaoberal platnosťou jednotlivých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine zo dňa 19.05.2001. Ako predbežnou otázkou sa zaoberal platnosťou zmluvy o predaji časti podniku a v tejto súvislosti dospel k záveru, že uvedená zmluva o predaji časti podniku je absolútne neplatná v zmysle ust. § 37 a 39 O. z., nakoľko prevádzaná časť podniku nebola v listine zo dňa 19.05.2001 nijako špecifikovaná, v dôsledku čoho absentovala jedna z podstatných náležitostí, a to bližšie označenie predmetu prevodu.

12. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na ust. § 476 ods. 2 Obch. zák., podľa ktorého sa na zmluvu o predaji časti podniku vyžaduje písomná forma, pričom tento písomný prejav vôle musí byť určitý a v prípade, že zmluva o prevode podniku je neurčitá, je podľa ust. § 37 ods. 1. OZ neplatná. Všeobecné ustanovenia, ktoré podmieňujú platnosť zmluvy o predaji podniku, sa vzťahujú aj na prípad, keď sa prevádza len časť podniku. Okrem neurčitosti, ďalším dôvodom neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku je aj absencia vymedzenia záväzku kupujúceho prevziať záväzky predávajúceho súvisiace s podnikom.

13. Odvolací súd tiež poukázal, že účastníci konania na pojednávaní pred odvolacím súdom zhodne uviedli, že ani fakticky nedošlo k prevodu časti podniku na žalobcu na základe uvedenej zmluvy, keď majetkovo sa žalobca nikdy nestal podielnikom v podniku žalovaného a nikdy nedošlo k faktickému odovzdaniu žiadneho majetku ani účtovne, ani reálne.

14. K platnosti zmluvy o tichom spoločenstve obsiahnutej v listine zo dňa 19.05.2001 uviedol, že predmetom tohto konania je vrátenie vkladu tichého spoločníka. Predmetná zmluva je zmluvou o tichom spoločenstve uzavretou písomne podľa ust. § 673 a nasl. Obch. zák., pričom náležitosťou tejto zmluvy je označenie zmluvných strán, popis druhu a výšky predmetu vkladu, doba dokia má byť odovzdaný podnikateľovi (hotovosť vo výške 1.278.000,- Sk do 06.07.2001), dohoda o výške podielu tichého spoločníka na výsledku podnikania (50 %). Všetky tieto náležitosti zmluva o tichom spoločenstve obsahovala, žalobca si splnil svoju povinnosť a poskytol žalovanému určitý vklad, ktorým sa podieľal na jeho podnikaní. Podľa odvolacieho súdu z uvedenej zmluvy jednoznačne vyplýva prejav žalobcu stať sa tichým spoločníkom v podnikaní žalovaného pod názvom Ing. L. B. - L. a tento prejav musel byť žalovanému známy.

15. Uvedená zmluva je perfektným právnym úkonom, ktorý spôsobil všetky právne následky práva a povinnosti zmluvných strán, ktoré si v zmluve o tichom spoločenstve dojednali. Žalobca sa na základe

tejto zmluvy stal tichým spoločníkom v podniku žalovaného. Ďalej zdôraznil, že žalovaný pri uzatváraní tejto zmluvy túto uzatváral s vedomím, že pokiaľ k 15.01.2002 nenastane skutočnosť, to znamená nedôjde k uzavretiu spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti s ručením obmedzeným, bez ďalšej úpravy žalobca by zostal tichým spoločníkom v podniku žalovaného, keďže ďalšie podmienky o trvaní tichého spoločenstva si v predmetnej zmluve účastníci zmluvného vzťahu neupravili.

16. Naopak z čl. III osobitné dojednania nachádzajúce sa na listine zo dňa 19.05.2001 vyplýva, že za dobu od uzavretia zmluvy (o tichom spoločenstve) po uzatvorenie spoločenskej zmluvy o spoločnosti s ručením obmedzeným sa postavenie zmluvných strán spravuje § 673 a nasl. Obch. zák. (tichý spoločník - podnikateľ), pričom za túto dobu sa dojednala i odmena podnikateľa 10.000,- Sk za mesiac zo spoločného zisku. Tomu, že žalovaný mal vedomosť, že žalobca sa stal tichým spoločníkom v podniku žalovaného svedčí aj list zo dňa 31.03.2004, kde samotný žalovaný označuje zmluvné dojednania upravené v listine zo dňa 19.05.2001, ako zmluvu o predaji časti podniku a zmluvu o tichom spoločenstve, kde označuje žalobcu ako kupujúceho a súčasne tichého spoločníka a vyzýva žalobcu na vloženie peňažného vkladu vo výške 1.278.000,- Sk v zmysle uzatvorených zmluvných dojednaní. To, že žalobca vložil predmetné prostriedky, je nesporné, nakoľko túto skutočnosť nepoprel ani samotný žalovaný (list zo dňa 30.01.2004, výpisy z účtu).

17. Ďalšou samostatnou zmluvou bolo uzavretie zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy o založení spoločnosti s ručením obmedzeným. Účastníci však neuzavreli spoločenskú zmluvu, ktorou by došlo k založeniu spoločnosti s ručením obmedzeným, ako sa dohodli v osobitných dojednaniach v čl. III zmluvy, ale odkúpili obchodný podiel spoločnosti MENTIS GmbH so sídlom v Nemecku, kde sa stali spoločníkmi s rovnakými podielmi. Táto spoločnosť sa stala zakladateľom a spoločníkom spoločnosti MENTIS SLOVAKIA, s.r.o., ktorá vznikla 15.02.2002 zápisom do obchodného registra. Následne k 01.03.2002 žalovaný skončil svoje podnikanie na základe dovtedajších živnostenských oprávnení, avšak zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že svoj podnik previedol do spoločnosti MENTIS SLOVAKIA, s.r.o., či už predajom (zmluvou o predaji podniku), alebo iným právnym úkonom. Následným prevodom obchodného podielu sa žalovaný stal jediným spoločníkom v spoločnosti MENTIS SLOVAKIA, s.r.o. v roku 2003.

18. Odvolací súd uzavrel, že žalobca sa nikdy nestal nadobúdateľom časti podniku žalovaného, keďže zmluvu o predaji časti podniku vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon. Pokiaľ žalovaný vložil majetok do spoločnosti MENTIS SLOVAKIA (táto skutočnosť nebola relevantným spôsobom preukázaná), urobil tak ako jediný majiteľ podniku, lebo žalobca sa ním nikdy nestal. Taktiež zdôraznil, že z listiny zo dňa 19.05.2001, ktorá obsahuje tri samostatné zmluvy, ani z osobitných dojednaní, ani z obsahu jednotlivých zmlúv nevyplýva povinnosť žalovaného vložiť majetok žalovaného do novozaloženej spoločnosti, ani do spoločnosti MENTIS SLOVAKIA, s.r.o.

19. Z vykonaného dokazovania, ako i z obsahu predložených listinných dôkazov nesporne vyplynulo, že žalobca sa stal tichým spoločníkom v podniku žalovaného a podieľal sa na podnikaní žalovaného ako živnostníka pod názvom Ing. L. B. - L. podielom 50 %, nakoľko uvedená zmluva je perfektným právnym úkonom. Po ukončení podnikania na základe živnostenských oprávnení zanikla aj žalobcova účasť ako tichého spoločníka na podnikaní (§ 679 ods. 1 písm. d) Obch. zák.) a bolo povinnosťou žalovaného podľa ust. § 680 Obch. zák. do 30 dní po zániku zmluvy vrátiť tichému spoločníkovi vklad zvýšený alebo znížený o jeho podiel na výsledku podnikania. Účastníci sa v zmluve o tichom spoločenstve dohodli o účasti žalobcu na zisku v podnikaní, nedohodli si podiel tichého spoločníka na strate, avšak podiel žalobcu na strate nevylúčili, teda podľa názoru odvolacieho súdu platí fikcia, že podiel na strate je rovnaký, ako podiel na zisku. Žalovaný ku dňu skončenia podnikania nebol v strate, žalobca si nárok na podiel na zisku neuplatnil, žiadal len o vrátenie vkladu tichého spoločníka ku dňu ukončenia podnikania žalovaného. Na základe predložených listinných dôkazov, hlásenia o vyúčtovaní dane a úhrne príjmov fyzických osôb za rok 2001 odvolací súd konštatoval, že žalovaný nebol v strate, preto táto skutočnosť postačuje na to, aby pokiaľ si žalobca neuplatňuje podiel na zisku, oprávnené uplatňoval vrátenie vkladu tichého spoločníka bez navýšenia, čo sa aj stalo.

20. Vznesenú námietku premlčania odvolací súd vyhodnotil ako irelevantnú, nakoľko ak sa súdne alebo rozhodcovské konanie začne pred uplynutím 10-ročnej premlčacej doby, nemožno uplatniť námietku premlčania. Právo sa nepremlčí aj keď konanie bolo skončené až po uplynutí 10 ročnej lehoty odo dňa, keď premlčacia doba začala plynúť po prvý raz. O predmetnej pohľadávke bude rozhodnuté s konečnou platnosťou až rozhodnutím odvolacieho súdu, pričom konanie sa začalo pred uplynutím tejto lehoty. Pohľadávka žalobcu uplatnená v tomto konaní sa stala splatnou 31. 03. 2002, návrh na začatie konania bol podaný 23.02.2005, teda k premlčaniu nároku žalobcu nedošlo. O úrokoch z omeškania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 369 ods. 1, § 502 ods. 1 Obch. zák. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a zaviazal žalovaného na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 10,17 % ročne od 01.04.2002.

21. Odvolací súd záverom konšatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že listina uzatvorená medzi účastníkmi konania dňa 19.05.2001 obsahovala tri samostatné zmluvy, a to zmluvu o predaji časti podniku, zmluvu o tichom spoločenstve a zmluvu o budúcej zmluve o uzavretí spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti s ručením obmedzeným.

22. Úmyslom zmluvných strán bolo zrejme spoločné podnikanie. Jednotlivé zmluvy tvorili samostatné zmluvy, z ktorých zmluvu o predaji časti podniku odvolací súd vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon. Nesporne z druhej uzatvorenej zmluvy, a to zmluvy o tichom spoločenstve, ktorá bola perfektným právnym úkonom, vyplynuli účastníkom konania práva a povinnosti. Úmysel zmluvných strán o spoločné podnikanie nebol naplnený. Preto dospel k záveru že, rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je správne a s poukazom na ust. § 220 O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. vzhľadom k tomu, že žalobca bol v konaní úspešný, vzniklo mu právo na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

23. Na dovolanie žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, uznesením zo dňa 29.11.2016, sp. zn. 2Obdo/18/2015, zrušil rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 25.09.2014, č. k. 1Cob/109/2014-817 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušujúceho uznesenia bolo nedostatočné odôvodnenie rozsudku a tiež, že odvolací súd nedal odpoveď na vady vytýkané Najvyšším súdom SR v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí. Najvyšší súd SR konšatoval, že predmetom sporu bol odlišný výklad vôle sporových strán. Súd prvej inštancie posúdil zmluvu ako inomínatnu v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, zatiaľ čo odvolací súd konšatoval že ide o tri samostatné zmluvy podľa Obchodného zákonníka. Odvolací súd uviedol, že na výklad vôle aplikoval ustanovenie § 266 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, ktorý kladie dôraz na skúmanie skutočnej vôle, ktorú uprednostňuje pred jazykovým prejavom. Odvolací súd však neaplikoval celé ustanovenie § 266 Obchodného zákonníka vrátane odseku 3, ktorý ukladá povinnosť brať na zreteľ všetky súvisiace okolnosti pri uzatvorení úkonu a správanie strán zmluvy, teda sa nevysporiadal s týmto výkladovým pravidlom a ani ho necitoval ako použité, tento postup posúdil Najvyšší súd SR ako nesprávny. Pri výklade vôle odvolací súd neprihliadol na všetky okolnosti. Najvyšší súd SR ďalej argumentoval odkazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 243/07, podľa ktorého je text zmluvy prvotným priblížením sa významu zmluvy, ktorý si chceli účastníci svojím konaním stanoviť. Doslovný výklad textu ale nemusí byť v súlade so skutočnou vôľou. Z daného dôvodu, ak sa v konaní preukáže, že skutočná vôľa smerovala k inému cieľu ako uvádza jej text, má sa prikloniť výklad k skutočnej vôli a preferovať ju oproti textovému vyjadreniu. Najvyšší súd SR vytkol odvolaciemu súdu tiež to, že sa neriadil ustálenou judikatúrou ÚS SR, že pokiaľ existujú na právny úkon dva alternatívne výklady, platí že sa preferuje ten ktorý vedie k udržaniu platnosti právneho úkonu a nie ten, čo spôsobuje jeho neplatnosť. Odvolací súd posúdil zmluvy ako obchodné a samostatne uzatvorené tri zmluvy, ktoré na seba nenadväzujú a stoja osobitne podľa § 275 ods. 1 Obchodného zákonníka. Za daného posúdenia odvolací súd konšatoval zmluvu o predaji podniku pre absenciu vymedzenia aká časť sa prevádzala, za absolútne neplatnú, zatiaľ čo zmluvu o tichom spoločenstve ako platnú. V tomto posúdení poukázal Najvyšší súd SR na rozpor, pretože ani pri zmluve o tichom spoločenstve nebolo konkretizované, do ktorej časti podniku mal byť vložený vklad tichého spoločníka a táto skutočnosť súdu neprekážala, zatiaľ čo pri zmluve o prevode obchodného podielu táto skutočnosť viedla k vyhláseniu jej neplatnosti. Dovolací súd ďalej vytkol odvolaciemu súdu skutočnosť, že zmluvné strany neboli obaja podnikateľmi a preto sa nemohol použiť §

261 ods. 1 Obchodného zákonníka, ale mohla byť aplikácia Obchodného zákonníka dôvodná z hľadiska absolútneho obchodu bez ohľadu na povahu zmluvných strán, túto myšlienku však odvolací súd nerozvinul a nedefinoval, z akého zákonného dôvodu aplikoval § 261 Obchodného zákonníka. Dovolací súd vytkol odvolaciemu súdu tiež nedostatok odôvodnenia a arbitrárnosť rozhodnutia, teda uznal že bol naplnený dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p., a preto rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

24. Po zrušení rozsudku dovolacím súdom (viď predchádzajúci odsek), Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 18.10.2018, č. k. 1Cob/12/2017-926 rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 20.07.2009, č. k. 23Cb/9/2009-485, potvrdil. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

25. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že v predmetnom spore išlo o obchodný typ zmluvy, nakoľko minimálne dve, a to zmluva o prevode obchodného podielu a zmluva o zriadení spoločenskej zmluvy, sú typovými zmluvami, ktoré upravuje výhradne Obchodný zákonník. Odvolací súd preto zvolil za správne aplikovať Obchodný zákonník, a to podľa § 261 ods. 6 písm. a /a d/, ktoré upravuje absolútne obchodné zmluvy, ktoré bez ohľadu na povahu strán, spadajú pod dikciu Obchodného zákonníka. Odvolací súd mal za to, že sa vzťah sporových strán má riešiť podľa Obchodného zákonníka a mal tak postupovať aj súd prvej inštancie, keďže vo všetkých ostatných otázkach správne aplikoval normy Obchodného zákonníka. Podľa názoru odvolacieho súdu sporná zmluva bola kombináciou pomenovanej zmluvy o prevode obchodného podielu a zmluvy o budúcej zmluve a nepomenovanej zmluvy, ktorá síce vykazuje znaky tichého spoločenstva, ale vzhľadom na následné správanie sporových strán a prejav ich vôle, nie je možné túto zmluvu považovať za tiché spoločenstvo, ale za inú formu spolupráce v obchodnej činnosti.

26. Podľa názoru odvolacieho súdu išlo o závislé zmluvy, čo aj správne konštatoval súd prvej inštancie v súlade s § 275 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka, kedy závislosť zmlúv bola daná ich účelom, čo sa potvrdilo aj v konaní, že cieľom bolo spoločné podnikanie v obchodnej spoločnosti. Sporové strany sa odchýlili len v posúdení akou formou malo byť spoločné podnikanie realizované, keď žalobca mal za to, že išlo o účasť len ako tichý spoločník a žalovaný podľa reálneho správania žalobcu vydedukoval, že jeho účasť bola vo forme reálneho podielníka na podnikaní s aktívnou účasťou. Žalobca ani žalovaný nespochybňovali, že cieľom zmluvy bolo podnikanie s cieľom založiť s.r.o., čo aj bolo obsahom zmluvy č. 3. Podľa odvolacieho súdu bolo zjavné, že zmluvy na sebe boli závislé, čo vyplýva z logiky ich úpravy, kedy založeniu spoločnosti s rovnakými podielmi predchádzalo odkúpenie podielu na podniku živnostníka a poskytnutie peňažného vkladu, za čo následne žalovaný ako živnostník previedol svoj podnik do spoločnej s.r.o. Je preto možné dedukovať, že v prípade neplatnosti prvej, alebo druhej zmluvy, zmluvné strany by nezrealizovali zámer založiť spoločnú firmu, čo bolo obsahom tretej dohody. Predpokladom pre rovnoprávne postavenie spoločníkov v s.r.o., bolo poskytnutie finančnej účasti žalobcom na jednej strane a poskytnutie vkladu formou podniku živnostníka zo strany žalovaného. Zmluvy preto podľa odvolacieho súdu nie je možné chápať oddelene ale len vo vzájomnej súvislosti ako hospodársky, obsahovo a účelovo na sebe závislé. Tento názor podporuje aj čl. III osobitné dojednania, ktorý explicitne stanovuje, že do času založenia obchodnej spoločnosti, platí že sú účastníci v postavení podnikateľa a tichého spoločníka.

27. Podľa odvolacieho súdu išlo v danom prípade o obchodný typ zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať výkladové pravidlá v zmysle § 266 Obchodného zákonníka, kedy z textového vyjadrenia a aj zo samotného názvu zmluvy by malo plynúť, že úmyslom bola účasť vo forme tichého spoločenstva. Tento záver je však v zásadnom rozpore s ďalšou úpravou, podľa ktorej za čas trvania tichého spoločenstva mala žalovanému patriť odmena 10.000,- Sk mesačne, čo je vzhľadom na tiché spoločenstvo podľa odvolacieho súdu paradoxné, nakoľko by si tak podnikateľ sám sebe vyplácal odmenu z vlastného podniku. Ďalším argumentom prečo sa nejednalo o tiché spoločenstvo je skutočné správanie sa žalobcu, ktoré bolo v konaní preukázané z listinných dôkazov. Žalobca preukázateľne prvý vyvinul aktivitu k odkúpeniu nemeckej spoločnosti a prevzal plnú moc od spoločnosti MENTIS Slovakia spol. s r. o., na jej zastupovanie a túto úlohu aj realizoval, čo bolo preukázané aktívnou komunikáciou s

obchodnými partnermi a podpisovaním za spoločnosť. Správanie a aktívna účasť na podnikaní žalobcu viedla odvolací súd pri aplikovaní interpretačného pravidla v § 266 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka k záveru, že i keď si žalobca svoje postavenie definoval ako tichý spoločník, v skutočnosti vystupoval ako spoločník reálny. Odvolací súd dodal, že podstatou tichého spoločenstva je výhradne podieľanie sa na hospodárskom výsledku. Tichý spoločník nie je oprávnený za spoločnosť rozhodovať, podpisovať, ani nezodpovedá za výsledok podnikania okrem podielu na strate a to len do výšky podielu. Následné správanie žalobcu pri aktívnej činnosti za spoločnosť preukazuje, že jeho účasť na podnikaní nebola formou tichého spoločníka. Za danej situácie nie je relevantný argument žalobcu, že nebol v pracovnom pomere u spoločnosti, nakoľko pre ňu vykonával činnosť na základe mandátu prostredníctvom plnej moci.

28. Pokiaľ ide o platnosť zmluvy, odvolací súd zastával názor, že bola zmluva ako taká platná vrátane všetkých je čiastkových zmlúv. K jej zrušeniu a zrušeniu obchodnej spolupráce prišlo až rozdelením obchodných spoločností tak, že MENTIS Slovakia s.r.o., na základe zmluvy o prevode obchodného podielu pripadla žalovanému a MENTIS GmbH žalobcovi. Vzhľadom k tomu, že zmluva mala synalagmatický charakter, odvolací súd sa zameral na skúmanie, či súd prvej inštancie správne posúdil vyporiadanie nárokov. Žalobca totiž požadoval vrátenie vkladu z dôvodu, že žalovaný nemal splatiť svoju časť podielu na spoločnej s.r.o. Odvolací súd poukázal na rozsiahle dokazovanie, ktoré bolo vykonané súdom prvej inštancie ohľadne tvrdenia žalovaného, že previedol svoj podnik na obchodnú spoločnosť. Z účtovných listín o zamestnancoch žalovaného ako živnostníka jednoznačne vyplynulo, že prešli od vzniku MENTIS Slovakia s.r.o. do tejto spoločnosti. Taktiež bolo preukázané, že obchodní partneri a odberatelia žalovaného ako živnostníka, boli postúpení na spoločnosť MENTIS Slovakia s.r.o. Taktiež majetok žalovaného ako živnostníka, motorové vozidlo, bolo prevedené v rámci leasingovej zmluvy, na MENTIS Slovakia s.r.o. Obchodný podnik je súborom majetkových a nemajetkových hodnôt podnikateľa, práv a povinností spojených s jeho podnikaním a tejto definícii zodpovedajú hodnoty, ktoré previedol žalovaný na spoločnosť MENTIS Slovakia s.r.o. Odvolací súd konštatoval, že týmto spôsobom splatil žalovaný svoju účasť na spoločnom podnikaní. Odvolací súd tiež konštatoval, že tento záver je reálne udržateľný aj z hľadiska matematického, kedy žalovaný svoj podnik hodnotil sumou niečo vyše 5 miliónov eur a cena ktorú mal titulom zmluvy zaplatiť do spoločného podnikania žalobca predstavovala 2.780.000,- eur, čo zodpovedá polovici podniku žalovaného. Pokiaľ ide o konkrétne platby, odvolací súd poukázal na znenie odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré je správne. Odvolací súd tiež poukázal na vyporiadanie, ktoré sa udialo po ukončení spoločného podnikania, a ktoré bolo riadne preukázané listinnými dôkazmi o prevode obchodných podielov v MENTIS Slovakia spol. s r.o., a MENTIS GmbH. Iný záver ako ten, že žalovaný splnil vloženie do spoločného podnikania 50 % svojho podniku a tým splnil svoj záväzok zo zmluvy, nie je podľa odvolacieho súdu možné prijať.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 369 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

30. Na dovolanie žalobcu, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací uznesením sp. zn. 2Obdo/75/2021 zo dňa 25.10.2022, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/12/2017-926 zo dňa 18.10.2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prioritne dovolací súd poukázal na skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí, ktoré je tretie v poradí, odvolací súd nereflektuje na žiadne odvolacie námietky žalobcu tak, ako ich tento uviedol v podanom odvolaní zo dňa 03.08.2009, s ktorými bol odvolací súd povinný sa vysporiadať, a to v zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP (III. ÚS 314/2018), pričom odvolací súd poukázal na časovú os predošlých rozhodnutí s dôrazom na správnosť záverov súdu prvej inštancie, ku ktorým dospel vo svojom rozhodnutí zo dňa 20.07.2009. Takýto postup odvolacieho súdu je nutné vyhodnotiť za takú vadu konania, ktorá zaťažuje konanie zmatečnosťou, a to najmä s akcentom na skutočnosť, že odvolací súd svojimi skoršími rozhodnutiami zo dňa 03.10.2010 a 25.09.2014 zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, na rozdiel od napadnutého rozhodnutia zo dňa 18.10.2018, ktorým potvrdil závery súdu prvej inštancie, hoci z dôvodu odlišného právneho posúdenia veci. Za neakceptovateľný považoval taký postup odvolacieho súdu, ktorý po svojich skorších rozhodnutiach zo dňa 03.10.2010 a 25.09.2014, ktorými zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, napadnutým rozhodnutím zo dňa 18.10.2018 vychádzal zo skutkového stavu zistenom súdom prvej inštancie ku dňu

20.07.2009, čím ponechal bez akejkoľvek reflexie závery plynúce z pojednávani konaných dňa 03.10.2010 a 25.09.2014, resp. okrem iného aj do spisu doložených vyjadrení strán sporu. Nakoľko po zrušení rozsudku konajúceho súdu sa konanie vracia do momentu tesne pred vyhlásením kasáciou zrušeného rozsudku, pričom nedochádza k zrušeniu jemu predchádzajúcemu konaniu, tak je v ostatnom konaní nevyhnutné klásť dôraz na doposiaľ vykonané dokazovanie, t. j. v prejednávacom spore také dokazovanie, ktoré bolo vykonané ku dňu 25.09.2014, kedy bolo vydané skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. kasáciou dovolacieho súdu zrušené. Opačným postupom, ktorým odvolací súd vychádzal len zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie ku dňu 20.07.2009, odvolací súd zaťažil konanie takou vadou, ktorou došlo k vydaniu tzv. „prekvapivého rozhodnutia“, a to nielen z dôvodu odlišného právneho posúdenia na rozdiel od jeho skorších rozhodnutí, no najmä z dôvodu nevysporiadania sa s takým skutkovým stavom, ktorý by v sebe zahŕňal aj závery plynúce z pojednávani vykonaných pred odvolacím súdom.

31. V nadväznosti na rozhodnutie dovolacieho súdu doručil žalobca odvolaciemu súdu podanie zo dňa 13.1.2023, v ktorom zrekapituloval, že dôvodom zrušenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/12/2017-926 z 18.10.2018 (ďalej len „Rozsudok KS 3“) bola vada konania zaťažujúca konanie zmätočnosťou, spočívajúca v nepreskúmateľnosti rozhodnutia, ako aj vada, ktorou došlo k vydaniu „prekvapivého rozhodnutia“, a to nielen z dôvodu odlišného právneho posúdenia, na rozdiel od skorších rozhodnutí odvolacieho súdu z 3.6.2010 (ďalej aj „Rozsudok KS 1“) a z 25.9.2014 (ďalej aj „Rozsudok KS 2“), ale predovšetkým z dôvodu nevysporiadania sa so skutkovým stavom, ktorý by v sebe zahŕňal aj skutkové a právne závery vyplývajúce z dokazovania pred odvolacím súdom. Za podstatné považuje, že dôvodom, pre ktorý bol zrušený Rozsudok KS 1 a následne aj Rozsudok KS 2 dovolacím súdom nebolo nesprávne právne posúdenie, ale iba nedostatočné odôvodnenie. V predmetných rozsudkoch odvolacieho súdu bolo na základe zisteného skutkového stavu konštatované, že v zmysle právneho charakteru listiny z 19.5.2001 (ďalej len „Listina“) išlo o 3 samostatné a platné zmluvy, navzájom od seba nezávislé podľa ust. § 275 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení platnom v čase podpisu Listiny a rovnako bola skonštatovaná existencia platnej zmluvy o tichom spoločenstve. Od tohto právneho záveru nie je podľa jeho názoru dôvod odchýliť sa, vzhľadom na odvolacím súdom vykonané zopakovanie dokazovania na pojednávani konanom 25.9.2014, ani po doručení Uznesení NS SR. Zároveň dal do pozornosti, že medzičasom bol Okresným súdom Bratislava III vydaný zatiaľ nepravoplatný rozsudok sp. zn. PK 25C/95/2004-753 z 22.3.2022 v konaní o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu poskytnutého plnenia žalovanému, teda zaplatenia kúpnej ceny z neplatne uzatvorenej zmluvy o predaji časti podniku (čl. II Listiny), ktorým súd žalobe žalobcu vyhovel. Predmetné rozhodnutie je podstatné z dôvodu, že aj v tomto konaní súd dospel k záveru, že žalobca a žalovaný ako zmluvné strany mali vôľu uzavrieť tri samostatné záväzkové vzťahy, ktoré v predmete zmluvy (bod II Listiny) jednotlivo špecifikovali vzájomnými záväzkami strán. Ďalším dôvodom, svedčiacim o vecnej nesprávnosti zrušeného Rozsudku KS 3 je podľa jeho názoru skutočnosť, že odvolací súd ním v rámci posúdenia predbežnej otázky nerešpektoval hmotnoprávne posúdenie plnení vyplývajúcich z už právoplatného rozhodnutia vydaného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11C/13/09, v konaní o vrátenie pôžičky a potvrdeného odvolacím súdom ešte v roku 2013. Aj týmto rozsudkom bola vyvrátená argumentácia súdu prvej inštancie v Rozsudku OS o čiastkových plneniach z titulu inomínatnej zmluvy (s ktorou sa odvolací súd v Rozsudku KS 3 bez bližšieho vysvetlenia stotožnil, čo bolo v príkrom rozpore so znením Listiny). Napriek tomu, že právoplatné rozhodnutie o pôžičke mal odvolací súd už k dispozícii v čase vyhlásenia Rozsudku KS 2, teda aj v čase vyhlásenia Rozsudku KS 3 a bolo naň žalobcom v odvolacom konaní viackrát poukazované, odvolací súd ho pri svojich záveroch vôbec nebral do úvahy.

32. K podaniu žalovaného v odvolacom konaní doručil žalovaný podanie zo dňa 8.1.2025. Poukázal na to, že v zmysle Zmluvy uhradil žalobca žalovanému celkom sumu 2.251.407,60 SKK v troch splátkach v období od mája do júla 2001, pričom, ako už uviedli počas konania, žalovaný vrátil časť predmetnej sumy žalobcovi formou peňažných platieb a rôznych plnení, a zároveň žalovaný fakticky previedol celý svoj doterajší podnik do novozaloženej obchodnej spoločnosti MENTIS SLOVAKIA spol. s r.o., čím došlo k naplneniu Zmluvy. Všetky vyššie uvedené skutočnosti preukázal žalovaný, resp. jeho právny zástupca počas prvostupňového konania na súde, pričom tieto skutočnosti neboli doteraz spochybnené

ani konajúcimi súdmi vyššej inštancie. Žalobca ani žalovaný nespochybňovali, že cieľom zmluvy bolo spoločné podnikanie s cieľom založiť obchodnú spoločnosť, čo aj bolo obsahom Zmluvy. Podľa odvolacieho súdu bolo teda zjavné, že jednotlivé zmluvy, vyjadrené v Zmluve, na sebe boli závislé, čo vyplýva z logiky ich úpravy, kedy založeniu spoločnosti s rovnakými podielmi predchádzalo odkúpenie podielu na podniku žalovaného ako živnostníka a poskytnutie peňažného vkladu, za čo následne žalovaný previedol svoj podnik do obchodnej spoločnosti. V zmysle Rozsudku preto možno konštatovať, že v prípade neplatnosti prvej alebo druhej zmluvy, strany sporu by nezrealizovali zámer založiť spoločnú obchodnú spoločnosť, čo bolo obsahom tretej zmluvy. Uvedený právny názor odvolacieho súdu podľa jeho názoru jednoznačne zodpovedá aj právnomu posúdeniu, ktoré uviedol Najvyšší súd (týmto rozhodnutím je podľa jeho názoru stále viazaný odvolací súd v prebiehajúcom odvolacom konaní) v uznesení zo dňa 29.11.2016, sp. zn. 2Obdo/18/2015, ktoré predchádzalo vydaniu Rozsudku a podľa ktorého odvolací súd v predchádzajúcich rozhodnutiach aplikoval nesprávne § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka, ktorý ukladá povinnosť brať na zreteľ všetky súvisiace okolnosti pri uzatvorení úkonu a správanie strán zmluvy, pričom ak sa v súdnom konaní preukáže, že skutočná vôľa zmluvných strán smerovala k inému cieľu ako uvádza jej text, má sa prikloniť výklad k skutočnej vôli a preferovať ju oproti textovému vyjadreniu v posudzovanej listine. Osobitne Najvyšší súd poukázal na to, že pri Zmluve je nenáležitá aplikácia § 275 ods. 1 Obchodného zákonníka, použitá v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, keďže táto nerieši rozpor týkajúci sa toho, že pri údajnej zmluve o tichom spoločenstve nebolo v Zmluve konkretizované, do ktorej časti podniku mal byť vložený vklad tichého spoločníka a túto skutočnosť odvolací súd nezohľadnil, zatiaľ čo pri údajnej zmluve o prevode obchodného podielu by táto skutočnosť viedla k vyhláseniu jej neplatnosti. V nadväznosti na ďalšie tvrdenia žalobcu v podaní, ktoré sa týkali vydaného neprávoplatného rozsudku súdu v súdnom spore vedenom pod sp. zn. Pk-25C/95/2004 (ďalej len „Spor Pk-25C/95/2004“), konkrétne rozsudku zo dňa 22.03.2022, sp. zn. Pk- 25C/95/2004-753, na ktorého odôvodnenie odkazoval obsiahlo žalobca v podaní, túto argumentáciu žalobcu odmieta s tým, že sa jedná iba o prvostupňové súdne rozhodnutie, ktoré zatiaľ nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, pričom žalovaný ho riadne a včas napadol odvolaním zo dňa 30.06.202, ktoré pripojil do spisu.

33. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, preto na pojednávaní dňa 14.1.2025 zopakoval dokazovanie listinnými dôkazmi: zmluvou o predaji časti podniku, o tichom spoločenstve a o budúcej spoločenskej zmluve o založení spol. s r. o. zo dňa 19.05.2001, výpisom z účtu žalobcu zo dňa 26.05.2001, výpisom z účtu žalobcu zo dňa 07.06.2001, výpisom z účtu žalobcu zo dňa 02.07.2001, výpisom z účtu žalobcu zo dňa 15.08.2001, výpisom z účtu žalobcu zo dňa 19.09.2001, daňovým priznaním žalovaného za rok 2001, výkazom o príjmoch a výdavkoch žalovaného ku dňu 31.12.2001, úhrnom príjmov poskytnutých zamestnancom žalovaným za rok 2001, splnomocnením žalobcu žalovaným zo dňa 11.02.2003, potvrdeniami odvádzania poistného zo dňa 27.02.2002, potvrdeniami o zdaniteľnej mzde zo dňa 28.02.2002, potvrdenia o zdaniteľnej mzde zo dňa 02.12.2002, dohodou o postúpení práv a povinností zo zmluvy o finančnom leasingu zo dňa 14.03.2002, objednávkou dopravy žalovaného ako živnostníka dopravcovi Universal Transport Praha s.r.o. zo dňa 18.01.2002, objednávkou dopravy spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. dopravcovi Universal Transport Praha s.r.o. zo dňa 17.06.2002, objednávkou dopravy žalovaného ako živnostníka dopravcovi Transport Logistic s.r.o. zo dňa 30.11.2001, žiadosťou živnostníka Q. L. R. alovanému ako živnostníkovi zo dňa 13.12.2001 o povolenie k preprave, objednávkou dopravy živnostníka Q. L. R. spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. ako dopravcovi zo dňa 27.05.2002, objednávkou dopravy spoločnosti CCS spol. s r.o. žalovanému ako živnostníkovi a dopravcovi zo dňa 09.01.2002, objednávkou dopravy spoločnosti ČCS spol. s r.o. spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. ako dopravcovi zo dňa 10.06.2002, e-mailovou správou žalobcu žalovanému zo dňa 14.09.2001, e-mailovou správou žalobcu žalovanému zo dňa 25.09.2001, e-mailovou správou žalobcu žalovanému zo dňa 15.10.2001, e-mailovou správou žalobcu žalovanému zo dňa 16.10.2002, e-mailovou správou žalobcu spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. zo dňa 09.10.2002, e-mailovou správou žalobcu spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. zo dňa 17.10.2002, e-mailovou správou žalobcu spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. zo dňa 05.11.2002, e-mailovou správou žalobcu spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. zo dňa 11.11.2002, listom spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. Doc. MUDr. L. L. zo dňa 30.01.2003, objednávkou činnosti spoločnosti BONUS C.C.S. spol. s r.o.,

zastúpenej Doc. MUDr. L. L. spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. zo dňa 30.01.2003, potvrdením objednávky spoločnosťou MENTIS Slovakia s.r.o. Doc. MUDr. L. L. zo dňa 30.01.2003, údajmi pre redakciu telefónneho zoznamu spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. zo dňa 24.03.2003, dodatkom k zmluve o pripojení spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. zo dňa 24.03.2003, faktúrou č. 108/04/2003 spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. Slovenskej lekárskej spoločnosti zo dňa 14.04.2003, notárskou listinou o odstúpení obchodných podielov žalovaného navrhovateľovi v spoločnosti MENTIS GmbH dňa 18.09.2003, zmluvou o prevode obchodného podielu spoločnosti MENTIS GmbH žalovanému v spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o. dňa 21.10.2003, oznámením žalovaného o ukončení podnikania ku dňu 01.03.2002, výpisom zo živnostenského registra žalovaného, žalobou žalobcu voči žalovanému na Okresnom súde Pezinok č. k. 25C 95/04 zo dňa 21.05.2004, zápisnicou o pojednávaní Okresného súdu Pezinok č. k. 23C 67/04 zo dňa 07.10.2004, výpisom z obchodného registra spoločnosti MENTIS Slovakia s.r.o., spoločenskou zmluvou o založení spoločnosti GUARANT Ltd. spol. s r. o. zo dňa 21.01.1999, oznámením spoločnosti GUARANT Ltd. spol. s r.o. zo dňa 05.06.2009, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi založenými v spise. Odvolací súd doplnil dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu po vydaní napadnutého rozsudku, a to: zápisnica z pojednávania na OS BA III z 18.09.2012 sp. zn. PK-25C/95/2004, neprávoplatný rozsudok OS BA III zo dňa 22.03.2022 č. k. PK-25C/95/2004-753, odvolanie podané žalovaným a právoplatný rozsudok OS BA III sp. zn. 11C/13/2009. Po takto zopakovanom dokazovaní, prednesmi právnych zástupcov strán sporu, oboznámení sa s obsahom spisu, odvolaním žalobcu a písomným vyjadrením žalovaného dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť.

34. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa žalobou podanou dňa 23.2.2005 domáhal proti žalovanému zaplata sumy 1.278.000,- Sk (42.421,83 Eur) s úrokom z omeškania 10,17% ročne od 1.4.2002 do zaplata a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že ide o nárok na vrátenie vkladu tichého spoločníka, ktorý poskytol na základe zmluvy so žalovaným do podniku žalovaného, ktorý podnikal ako živnostník pod obchodným menom Ing. L. B. - L., IČO: 40 549 496 a nastali zákonné dôvody, pre ktoré prišlo k naplneniu povinnosti žalovaného vrátiť vklad tichého spoločníka. Z obsahu žalobného návrhu vyplývalo, že dňa 19.5.2001 bola medzi stranami uzavretá dohoda, ktorej obsahom boli 3 zmluvy: 1/ zmluva o predaji časti podniku, 2/ zmluva o tichom spoločenstve a 3/ zmluva o budúcej zmluve. Obsahom prvej zmluvy bol záväzok žalobcu odkúpiť časť podniku žalovaného ako živnostníka v hodnote 50 % a zaplatiť zaň kúpnu cenu 1.300.000,- Sk. Na základe druhej zmluvy, zmluvy o tichom spoločenstve, sa zaviazal žalobca ako tichý spoločník poskytnúť do podniku žalovaného ako podnikateľa vklad tichého spoločníka v sume 1.278.000,- Sk a na druhej strane žalovaný ako podnikateľ a prijímateľ vkladu, zaviazal sa vyplácať tichému spoločníkovi podiel na zisku v hodnote 50 % z výsledku podnikania. Obsahom tretej zmluvy bola zmluva o budúcej zmluve medzi žalobcom a žalovaným, že v termíne do 15.1.2002 uzatvoria spoločenskú zmluvu a založia obchodnú spoločnosť s ručením obmedzeným, v ktorej budú obaja spoločníkmi v pomere obchodných podielov 1:1 a budú spoločne podnikat' v oblasti, ktorá spadá pod živnosť žalovaného. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný a žalobu zamietol. Zdôraznil, že podstata sporu spočíva vo výklade vôle účastníkov a právnom posúdení ich právneho vzťahu, preto skúmal obsah a účel zmluvy. Z textového vyjadrenia, podľa jeho názoru vyplýva, že sporové strany uzatvorili zmluvu, ktorá bola nazvaná ako Zmluva o predaji časti podniku, o tichom spoločenstve a o budúcej spoločenskej zmluve o založení spol. s r.o. a z jej formulácie vyplýva, že bola uzatvorená podľa § 476 a nasl. Obch. zák. - zmluva o predaji podniku, § 673 a nasl. Och. zák. - o tichom spoločenstve a § 289 a nasl. Obch. zák. - o budúcej zmluve. Pri riešení otázky prejavu vôle sa konajúci súd odchýlil od postupu žalobcu a neskúmal len obsah textového vyjadrenia písomného prejavu vôle, ale sa zameral na účel zmluvy a správanie sporových strán pri jej uzatváraní a stotožnil sa s názorom žalovaného, že ide o nepomenovanú zmluvu podľa ust. § 51 Občianskeho zákonníka, pretože v čase uzatvorenia tohto právneho úkonu neboli obaja účastníci konania podnikateľmi podľa ust. § 2 Obch. zák., a nemožno preto aplikovať ust. § 269 ods. 1 Obch. zák., upravujúce nepomenované zmluvy, pretože zmluvné strany nespĺňali náležitosti podľa ust. § 261 ods. 1 Obch. zák. Súd prvej inštancie posudzoval zmluvy podľa praxe zavedenej medzi zmluvnými stranami a podľa ich správania pred a po uzavretí zmluvy. Predmetom dohody malo byť podľa jeho názoru finančné zabezpečenie a vyriešenie spoločného podnikania. Plnenie žalobcu vo výške 2.780.000,- Sk, súd posúdil ako odplatu žalovanému za vloženie

polovice jeho podniku (živnosti) do spoločného podnikania, strany sporu teda naplnili účel zmluvy.

35. Odvolací súd konštatoval, že predmetom odvolacieho konania je odvolanie žalobcu, podľa ktorého súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil, čo viedlo k nesprávnemu záveru o zamietnutí žaloby. Odvolací súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a vzhľadom na rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorými boli zrušené predchádzajúce rozsudky odvolacieho súdu, aj právnym názorom dovolacieho súdu, resp. jeho procesnými pokynmi.

36. Odvolací súd uviedol, že z obsahu citovaných rozhodnutí dovolacieho súdu zistil, že všetky predchádzajúce rozsudky citované v tomto rozhodnutí, boli zrušené dovolacím súdom pre nedostatočné odôvodnenie bez toho, aby bol vyslovený právny názor na právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi stranami sporu.

37. Predmetom odvolacieho konania bolo teda posúdiť Zmluvu uzatvorenú medzi stranami sporu dňa 19.5.2001 z hľadiska, či išlo o zmluvu uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka, či išlo o jednu nepomenovanú zmluvu ako celok alebo tri samostatné navzájom nezávislé zmluvy, či išlo o zmluvu, resp. zmluvy platné a či vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie žalovanej sumy titulom vrátenia vkladu.

38. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 51 Občianskeho zákonníka o nepomenovanej zmluve a posúdil zmluvu ako jeden celok. Súd prvej inštancie mal za to, že jednotlivé čiastkové zmluvy nemožno chápať samostatne a jednotlivo, keďže plnenie z týchto zmlúv tvorí a vyjadruje obsah celého právneho vzťahu, pričom tomuto vzťahu sa najviac približujú ustanovenia o tichom spoločenstve. Uviedol, že zmluva ako celok je platná a jej predmetom bolo uhradenie sumy 2.578.000 Sk žalobcom žalovanému ako odplata určená pre žalovaného za vloženie jeho podniku do spoločného podnikania. Podľa odvolacieho súdu bolo potrebné na zmluvný vzťah aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o absolútny obchod a strany si aplikáciu Obchodného zákonníka aj výslovne dohodli.

39. Odvolací súd odcitoval ust. § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka, z ktorého podľa neho vyplýva, že obligatórna pôsobnosť Obchodného zákonníka je ustanovená pri záväzkových vzťahoch, ktorých subjekty sú vymedzené zákonom, resp. ktorých predmet záväzku je vymedzený zákonom. Strany sporu uzatvorili dňa 19.5.2001 Zmluvu (stranami sporu označovanú aj za Dohodu, resp. Listinu) označenú ako „Zmluva o predaji podniku, Zmluva o tichom spoločenstve, Zmluva o budúcej spoločenskej zmluve o založení spol. s r.o., uzatvorená podľa § 476 a nasl., § 673 a nasl. a § 289 a nasl. Obchodného zákonníka.“ Z citovanej zmluvy podľa odvolacieho súdu vyplýva, že strany sporu uzatvorili záväzkový vzťah, ktorý je tzv. absolútnym obchodom, keďže predmet záväzku (zmluva o predaji časti podniku a zmluva o tichom spoločenstve) je vymedzený Obchodným zákonníkom a pokiaľ ide o zmluvu o budúcej spoločenskej zmluve o založení spol. s r.o., obligatórna pôsobnosť Obchodného zákonníka je daná bez ohľadu na povahu subjektov. Zmluvu podľa § 289 a nasl. Obch. zák. je možné uzavrieť tiež o budúcej spoločenskej zmluve (Najvyšší súd ČR sp. zn. 32Cdo/2295/98).

40. Súd prvej inštancie nepostupoval podľa odvolacieho súdu správne, ak zvolil ako kritérium pre posúdenie aplikácie Obchodného zákonníka status subjektu, t. j. že žalobca nebol v čase uzatvorenia zmluvy podnikateľom a zmluvu posúdil ako nepomenovanú podľa § 51 Občianskeho zákonníka. Tento záver považoval odvolací súd za nelogický aj z dôvodu, že podľa súdu prvej inštancie predmetom zmluvy bola úprava spoločného podnikania, kde je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka a pri výklade vôle aplikoval § 266 Obch. zák. Odvolací súd preto dospel k záveru, že daný záväzkový vzťah je potrebné posudzovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.

41. Podľa odvolacieho súdu bola uzatvorená Zmluva, ktorej obsahom sú tri samostatné zmluvy, navzájom nezávislé, keďže zo Zmluvy nevyplýva, že vznik jednej zo zmlúv je podmienkou pre vznik ostatných. Všetky citované zmluvy preto treba posudzovať samostatne. Odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo/1912/2012 (aplikovateľné vzhľadom na totožnú právnu úpravu na prejednávany prípad) v zmysle ktorého: „Podľa ust. § 275 Obch. zák., ak je uzatvorených

viac zmlúv pri tom istom rokovaní alebo zahrnutých do jednej listiny, posudzuje sa každá z nich samostatne (ods. 1). Ak však z povahy alebo stranám známeho účelu uvedených v odseku 1 pri ich uzatvorení zrejme vplýva, že tieto zmluvy sú na sebe vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Zánik jednej z týchto iným spôsobom ako splnením alebo spôsobom nahradzujúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných zmlúv, a to s podobnými právnymi účinkami (ods. 2)“. Podľa odvolacieho súdu v prejednávanej veci nebolo preukázané, že by išlo o vzájomne závislé zmluvy. Každá z nich upravuje samostatne predmet konania v súlade s príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, pričom pri Zmluve o tichom spoločenstve je v dojednaní čl. III. výslovne dohodnuté, dokedy sa mal zmluvný vzťah spravovať touto zmluvou (viď nasledujúce odôvodnenie).

42. Odvolací súd zdôraznil, že predmetom konania v prejednávanej veci je vrátenie peňažných prostriedkov - vkladu tichého spoločníka, ktoré žalobca poskytol žalovanému titulom Zmluvy o tichom spoločenstve. Podpísanie predmetnej zmluvy, ani prijatie finančných prostriedkov žalovaný nespochybnil. Vzhľadom na skutočnosť, že strany sporu od počiatku súdneho konania odlišne vykladali predmetnú zmluvu (čo vyplýva aj z prednesov právnych zástupcov na odvolacom pojednávaní dňa 14.1.2025), odvolací súd aplikoval ust. § 673 Obch. zák. aj výkladové pravidlá podľa § 266 Obch. zák.

43. Odvolací súd ďalej odcitoval ust. § 673 Obch. zák., z ktorého vyplýva, že podstatnými náležitosťami zmluvy o tichom spoločenstve sú: 1. označenie zmluvných strán - čl. I Zmluvy jednoznačne definoval žalovaného ako podnikateľa na jednej strane a žalobcu ako nepodnikateľa - tichý spoločník na strane druhej, 2. určenie predmetu a hodnoty vkladu a záväzok tichého spoločníka - podľa čl. II Zmluvy išlo o peňažný vklad vo výške 1.278.000,- Sk, ktorý navrhovateľ ako tichý spoločník žalovanému aj vyplatil, 3. výška podielu tichého spoločníka na výsledku podnikania a záväzok podnikateľa k plateniu časti zisku tichému spoločníkovi - podľa čl. II Zmluvy išlo o výplatu 50 % z podielu tichého spoločníka na výsledku podnikania odporcu ako zmluvnej strany podnikateľa, pričom podiel sa mal vyplácať na mesačnej báze, k čomu fakticky v priebehu augusta a septembra 2001 zo strany odporcu aj došlo.

44. Odvolací súd nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že Zmluva nemá esenciálne náležitosti zmluvy o tichom spoločenstve. Ako vyplýva z predchádzajúceho odseku, predmetná Zmluva esenciálne náležitosti zmluvy o tichom spoločenstve má, pričom režim aplikácie tichého spoločenstva podľa § 673 a nasl. Obchodného zákonníka si zmluvné strany priamo dohodli v Zmluve. Zákon vyžaduje pre uzatvorenie zmluvy o tichom spoločenstve podstatné náležitosti, ktorými sú dohoda o druhu a výške vkladu a dohoda o výške podielu tichého spoločníka na zisku s tým, že podiel sa dojednáva percentom alebo zlomkom. Ak dovolací súd naznačil rozpor pri posúdení platnosti predmetnej zmluvy, „pretože ani pri zmluve o tichom spoločenstve nebolo konkretizované, do ktorej časti podniku mal byť vložený vklad tichého spoločníka a táto skutočnosť súdu neprekážala“, odvolací súd poukázal na skutočnosť, že zákon neukladá konkretizovať do ktorej časti podniku sa vklad poskytuje. Rozhodným je, že tichý spoločník poskytuje vklad podnikateľovi, v tomto konkrétnom prípade bol podnikateľom žalovaný podnikajúci pod obchodným menom Ing. L. B. L. a na jeho podnikanie nemal vplyv ani prípadný prevod časti podniku. Žalobca vložil vklad, t.j. finančné prostriedky žalovanému ako podnikateľovi a dohodli sa na platení zisku vo výške 50 % z podielu tichého spoločníka na výsledku podnikania (podiel tichého spoločníka na výsledku podnikania upravuje ust. § 676 ods. 1 Obch. zák.).

45. Podľa odvolacieho súdu, ani výkladovými pravidlami nie je možné dospieť k záveru, že bola uzatvorená nepomenovaná zmluva, ktorej predmetom bolo uhradenie dohodnutej sumy žalovanému ako vklad na spoločné podnikanie. Odvolací súd poukazuje na čl. III Osobitné dojednania, podľa ktorého „za dobu od uzatvorenia predmetnej zmluvy po uzatvorenie spoločenskej zmluvy o založení spol. s r.o. sa postavenie zmluvných strán spravuje ust. § 673 a nasl. Obchodného zákonníka...“. Ak teda aj bolo zámerom strán sporu spoločné podnikanie, v Zmluve si samostatnou zmluvou o tichom spoločenstve dojednali tiché spoločenstvo s tým, že sa výslovne dohodli, že touto zmluvou sa bude spravovať ich vzťah až do založenia spoločnosti s ručením obmedzeným. Tiché spoločenstvo teda mohlo zaniknúť teoreticky najskôr založením tejto spoločnosti, resp. najneskôr zrušením živnosti žalovaného k 1.3.2002. Odvolací súd preto súhlasil s názorom žalobcu, že žalovanému v každom prípade vznikla v zmysle

príslušných právnych predpisov povinnosť pri ukončení živnosti vrátiť žalobcovi vklad tichého spoločníka zvýšený o zisk, resp. znížený o stratu (§ 680 a § 681 Obch. zák.).

46. Pokiaľ ide o výklad vôle podľa § 266 Obch. zák., odvolací súd zdôraznil, že podľa súdnej judikatúry, predmetom ktorej je výklad vôle vyplýva: „výklad prejavu vôle však musí vždy smerovať k objasneniu toho, čo bolo skutočne vyjadrené, výkladom je možné zisťovať obsah právneho úkonu, nie je možné ním však prejav vôle nahrádzať alebo dopĺňať vôľu, ktorú konajúci v rozhodnej dobe nemal, alebo síce mal ale ju neprejavil“ (Rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21 Cdo/2254/2002). Podľa odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu záveru, že vôľou zmluvných strán bolo iba upraviť spoločné podnikanie a skutočnou vôľou žalobcu, nebolo uzavrieť zmluvu o tichom spoločenstve. Týmto sa podľa odvolacieho súdu dopustil súd prvej inštancie nahrádzania vôle žalobcu, keďže tieto skutočnosti z vykonaného dokazovania nevyplynuli.

47. Odvolací súd zdôraznil, zo žiadneho listinného dôkazu nevyplyva, že peňažné prostriedky poskytnuté žalobcom mali byť nevratné a že v skutočnosti išlo o finančné prostriedky vložené do spoločného podnikania. Takýto úmysel strán nevyplyva ani zo správania strán sporu, keďže z listu žalovaného z 31.3.2004 je zrejmé, že žalovaný listom označeným ako: I. Výzva na splnenie peňažného dlhu, II. Jednostranný prejav smerujúci k započítaniu vzájomných pohľadávok vyzýva žalobcu na plnenie dohodnutej kúpnej ceny 971.000 Sk, keďže splnil len časť vo výške 1.607.000 Sk. V tomto liste žalovaný výslovne uvádza, že Zmluvou o predaji časti podniku a zmluvou o tichom spoločenstve sa žalobca ako kupujúci a tichý spoločník zaviazal zaplatiť jemu ako predávajúcemu a podnikateľovi kúpnu cenu vo výške 1.300.000 Sk a poskytnúť peňažný vklad vo výške 1.607.000 Sk. Je teda zrejmé, že po uzavretí Zmluvy žalovaný jej existenciu nerozporoval, urobil tak až v súdnom konaní a ako už bolo uvedené, podiel na zisku žalobcovi v mesiacoch august a september 2001 fakticky vyplatil. Odvolací súd teda z listinných dôkazov zistil, že dňa 19.05.2001 strany sporu uzatvorili Zmluvu obsahujúcu celkovo 3 samostatné záväzkovoprávne vzťahy. V nadväznosti na uzatvorenú Zmluvu žalobca v dňoch 26.05.2001, 07.06.2001 a 02.07.2001 vyplatil žalovanému prevodom na jeho podnikateľský účet ako plnenie z predmetnej Zmluvy celkovo 2.251.407,60 Sk. Dňa 12.10.2001 založili účastníci konania v Nemecku spoločnosť MENTIS GmbH, v ktorej boli obaja spoločníkmi s rovnakými obchodnými podielmi. Dňa 07.12.2001 založila táto nemecká spoločnosť ako jediný zakladateľ na Slovensku spoločnosť MENTIS SLOVAKIA s.r.o. Dňa 20.02.2002 ohlásil žalovaný príslušnému živnostenskému úradu ukončenie svojho podnikania k 01.03.2002. Dňa 23.05.2003 si žalovaný obnovil svoju živnosť s rovnakými predmetmi činnosti ako mala spoločnosť MENTIS SLOVAKIA s.r.o., v ktorej bol od začiatku jediným konateľom. V priebehu septembra a októbra 2003 došlo medzi stranami sporu k prevodu obchodných podielov tak, že žalobca sa stal jediným spoločníkom v spoločnosti MENTIS GmbH a žalovaný v spoločnosti MENTIS SLOVAKIA s.r.o. Súd prvej inštancie však z vykonaného dokazovania a výkladu prejavu vôle zmluvných strán nesprávne vyvodil, že zmluvné strany mali zmluvným dojednaním v čl. III Zmluvy na mysli spoločnosť MENTIS SLOVAKIA s.r.o. Jedinou právnickou osobou, v ktorej obaja účastníci neskôr figurovali ako spoločníci s rovnakými podielmi bola nemecká spoločnosť MENTIS GmbH. Tiché spoločenstvo žalobcu v podniku žalovaného teda teoreticky mohlo zaniknúť najskôr založením tejto spoločnosti, resp. najneskôr svojvoľným zrušením živnosti žalovaného k 01.03.2002 v zmysle ust. § 679 ods. 1 písm. d) Obchodného zákonníka. Ako už bolo uvedené, z čl. III Zmluvy vyplýva, že na dobu do založenia budúcej spoločnosti s ručením obmedzeným sa právne vzťahy budú spravovať ust. § 673 a nasl. Obchodného zákonníka a žalovaný mal pri ukončení svojho živnostenského podnikania postupovať v zmysle príslušných právnych predpisov, t. j. podľa ust. § 680 a § 681 Obchodného zákonníka, kde mal žalovaný zakotvenú povinnosť do 30 dní od zániku zmluvy (t.j. zrušenia svojho podnikateľského oprávnenia) vrátiť žalobcovi vklad tichého spoločníka zvýšený o zisk, či znížený o stratu.

48. Podľa odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu záveru, že predmetom Zmluvy z 19.05.2001 bolo uhradenie sumy 2.578.000,- Sk ako odplaty určenej pre žalovaného za vloženie jeho podniku vo vyššie uvedenej hodnote do spoločného podnikania. Tento záver nevyplyva ani zo samotnej Zmluvy o tichom spoločenstve, ktorá má esenciálne zákonné náležitosti, ani z dojednania v čl. III, ani z následného správania strán. Povinnosť žalovaného vrátiť vklad zvýšený o zisk, resp. znížený o stratu,

nemožno nahrádzať protiplnením, ktoré nemá oporu v Zmluve a ktoré nebolo predmetom dohody strán sporu. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne zahrnul do tvrdenej odplaty za vloženie podniku žalovaného do spoločného podnikania aj dve plnenia spolu vo výške 300.000 Kč a 10.000 DEM, ktoré sa realizovali pred uzavretím Zmluvy z 19.05.2001 a neboli predmetom tohto konania. Uvedené plnenia totiž boli žalobcom žalovanému vyplatené na základe písomnej zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 24.02.2001 s termínom splatnosti 2 roky, o vrátenie ktorých sa viedol spor na Okresnom súde Bratislava III pod spis. zn. 11C 13/09. O správnosti argumentácie žalobcu svedčí právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III č. k.11C/13/2009-377 zo dňa 18.5.2010, ktorým bola uložená žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 19.032,38 Eur s príslušenstvom titulom Zmluvy o pôžičke zo dňa 24.02.2001. Týmto rozsudkom je vyvrátená argumentácia súdu prvej inštancie o čiastkových plneniach v uvedenej výške z inomínatnej zmluvy. Týmto rozsudkom bola rozhodnutá a právoplatne vyriešená otázka hmotnoprávneho charakteru - posúdenie predmetnej zmluvy o pôžičke a súd je v prejednávanej veci skorším posúdením viazaný (R 40/2013).

49. Súd prvej inštancie nesprávne podľa odvolacieho súdu uzavrel, že žalovaný prijal od žalobcu žalované plnenie, ale bola mu poskytnutá protihodnota. Súd mal na základe dôkazov predložených žalovaným údajne za preukázané, že žalovaný si týmto splnil svoju časť dohody o vložení svojej živnosti do spoločného podnikania, pričom žiadna takáto dohoda preukázaná nebola. Údajné kroky žalovaného, ktoré súd prvej inštancie popisuje, t. j. vloženie zamestnancov (na základe potvrdení o odvádzaní poisťného a zdaniteľných preddavkoch na daň z príjmov), postúpenie práv a povinností z leasingu k motorovému vozidlu P. K., prevod všetkých odberateľov žalovaného na základe toho, že títo mali od 01.03.2002 údajne zasielať objednávky na spoločnosť MENTIS SLOVAKIA s.r.o., nemá žiadny právny význam, nepreukazuje protiplnenie žalovaného ako podnikateľa vo vzťahu k žalobcovi ako fyzickej osobe, nepreukazuje vysporiadanie strán sporu.

50. Odvolací súd zdôraznil, že nie je možné, aby platby preukázateľne poskytnuté žalobcom z presne vymedzeného dôvodu, boli započítané ako prípadná kompenzácia alebo odplata za vloženie podniku žalovaného do spoločného podnikania, keď takáto dohoda nebola preukázaná. Žalovaný sa snažil svojou obranou o uzatvorení jednej nepomenovanej zmluvy docieľiť, aby súd neposudzoval jednotlivo tri samostatné zmluvy z hľadiska, či sú platné a navzájom nezávislé, keďže tento záver by mohol mať vplyv (aj mal) na posúdenie platieb poskytnutých žalobcom žalovanému a povinnosť žalovaného vrátiť tieto peňažné prostriedky, v prípade neplatnej Zmluvy o predaji časti podniku titulom vydania bezdôvodného obohatenia, v prípade Zmluvy o tichom spoločenstve titulom vrátenia vkladu. Žalovaný svojou argumentáciou o uzatvorení jednej platnej zmluvy, predmetom ktorej bolo spoločné podnikanie, sa snažil preukázať, že suma 2.578.000 Sk mala predstavovať odplatu žalovaného za vloženie podniku do spoločného podnikania napriek tomu, že záväzok o uzavretí budúcej zmluvy o založení spoločnosti s ručením obmedzeným takúto dohodu, resp. úpravu platobných podmienok vo forme vkladu, resp. kompenzácie neupravoval.

51. Keďže odvolací súd posúdil Zmluvu uzatvorenú medzi stranami sporu ako tri samostatné zmluvy, prejudiciálne posudzoval aj platnosť Zmluvy o predaji časti podniku a dospel k záveru, že je podľa § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Zmluva podľa odvolacieho súdu nespĺňa esenciálne náležitosti podľa § 476 Obch. zák., nakoľko v zmluve nebola špecifikovaná prevádzaná časť podniku. Zároveň odvolací súd konštatuje, že ak je zmluva neplatná pre rozpor so zákonom, nemožno tento nedostatok konvalidovať výkladom, že ide o nepomenovanú zmluvu s úplne iným obsahom.

52. Neplatnosť zmluvy o predaji časti podniku však nemá podľa odvolacieho súdu právnu relevanciu vo vzťahu k posúdeniu platnosti Zmluvy o tichom spoločenstve, keďže zmluvy na sebe nie sú závislé a Zmluva o tichom spoločenstve základné zákonné náležitosti obsahuje a je teda platná. Neplatnosť Zmluvy o predaji časti podniku má podľa odvolacieho súdu vplyv len na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného žalobcovi, v žiadnom prípade preto nemôže byť platba zo strany žalobcu zodpovedajúca kúpnej cene za predaj časti podniku posúdená ako kompenzácia za vloženie podniku žalovaného do spoločného podnikania.

53. Pokiaľ ide o rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III, ktorým bola uložená žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 32.311,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 4 % ročne od 06.02.2005 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia z neplatne uzatvorenej Zmluvy o predaji časti podniku, odvolací súd uviedol, že ide o neprávoplatné rozhodnutie, ktorým nie je odvolací súd viazaný. Jeho odôvodnením ako aj podaným odvolaním zo strany žalovaného sa odvolací súd oboznámil, pričom odvolací súd zotrval na prejudiciálnom posúdení uvedenom v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/109/2004-817 a konštatoval, že právne posúdenie je zhodné s odôvodnením citovaného neprávoplatného rozhodnutia.

54. Tretia samostatná Zmluva o budúcej zmluve o založení spoločnosti s ručením obmedzeným bola podľa odvolacieho súdu relevantná v tomto konaní len z hľadiska, či je možné považovať ju za prioritnú tak, ako uvádzal žalovaný a či obsahuje úpravu platobných podmienok v súvislosti s poskytnutými platbami a založením spoločnosti s ručením obmedzeným. Obrana žalovaného totiž smerovala k tomu, že skutočnou vôľou strán sporu bolo iba spoločné podnikanie a platby žalobcu predstavujú odplatu za vloženie podniku žalovaného do spoločného podnikania. Ako odvolací súd viackrát uviedol, takáto dohoda v konaní preukázaná nebola. Ak by strany sporu mali úmysel výlučne založiť spoločne iba spoločnosť s ručením obmedzeným, nič im podľa odvolacieho súdu nebránilo uzavrieť iba zmluvu s takýmto obsahom a dojednať si platobné podmienky (spôsob financovania a prípadnú kompenzáciu).

55. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie sumy 42.421,83 Eur s prísl. je dôvodný. Nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 10,17 % ročne za obdobie od 1.4.2002 do zaplatenia odvolací súd priznal podľa § 369 ods. 1 v spojení s § 502 Obch. zák. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Úrokovú sadzbu ani začiatok doby omeškania žalovaný nerozporoval. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel.

56. O trovách odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 453 ods. 3 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

57. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 1210 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

58. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) uviedol, že napádané rozhodnutie odvolacieho súdu je nesprávne, nezákonné, zmätočné, nepreskúmateľné a arbitrárne.

59. Podľa dovolateľa sa konajúci súd nevysporiadal s viacerými podstatnými námietkami a argumentmi žalovaného, ktoré boli súčasťou písomných podaní, ako aj ústnych prednesov žalovaného počas (opakovaného) odvolacieho konania, najmä posledného pojednávania pred súdom dňa 14.01.2025, ako aj pojednávania (a predloženého písomného vyjadrenia zo dňa 24.09.2014) uskutočneného v predchádzajúcom odvolacom konaní dňa 25.09.2014. V rámci (opakovaného) odvolacieho konania, ktoré predchádzalo vyhláseniu napadnutého rozsudku, taktiež boli podľa dovolateľa prítomné procesné pochybenia majúce za následok porušenie práv strany sporu na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k uplatneniu prostriedkov procesnej obrany žalovaného počas tohto odvolacieho konania, a zároveň nebol rešpektovaný právny názor dovolacieho súdu pri vydaní napadnutého rozsudku.

60. V prvom rade podľa dovolateľa konajúci súd v rámci odvolacieho konania a pri vydaní napadnutého rozsudku konal zmätočne a arbitrárne, keď najmä opomenul súdu predložený listinný dôkaz - rozsudok vtedajšieho Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12.12.2014, sp. zn. Pk-25C/95/2004-524, ktorý neuviedol ani pri výpočte zopakovaných a zohľadnených dôkazov v (poslednom) odvolacom konaní (bod 36. daného rozhodnutia). Skutkový stav zistený odvolacím súdom je týmto podľa dovolateľa v rozpore s obsahom súdneho spisu. V rámci celého odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa dovolateľa

neuviedol odvolací súd ani raz odkaz na jeho námietky a argumenty ako žalovaného (najmä vo vzťahu k posúdeniu skutočnej vôle strán sporu pri vstupe do zmluvného vzťahu), ktoré tento uplatnil v rámci vyjadrenia zo dňa 24.09.2014. Závery odvolacieho súdu sú preto podľa názoru dovolateľa neúplné, zmätočné a arbitrátne, pričom sa zároveň jedná zároveň o tzv. prekvapivé rozhodnutie. Odvolací súd mal týmto podľa dovolateľa postupovať aj v rozpore s právnym názorom dovolacieho súdu (t. j. v rozpore s ust. § 455 CSP), ktorý považoval za neakceptovateľný taký (predchádzajúci) postup odvolacieho súdu, ktorý „ponechal bez akejkolvek reflexie závery plynúce z pojednávania konaných dňa 03.10.2010 a 25.09.2014, resp. okrem iného aj do spisu doložených vyjadrení strán sporu.“

61. Dovolateľ ďalej poukázal, že odvolací súd v rámci napadnutého rozsudku vôbec nerozhodol o námietke premlčania podľa ust. § 408 Obchodného zákonníka, ktorú žalovaný, resp. jeho právny zástupca vzniesol počas predchádzajúceho odvolacieho konania, a to z dôvodu uplynutia 10-ročnej lehoty a nadväzujúceho premlčania nároku žalobcu v žalobe. V tejto súvislosti dovolateľ zdôraznil, že táto námietka žalovaného bola riadne uplatnená v rámci predchádzajúceho odvolacieho konania (ukončené pojednávaním dňa 25.09.2014), pričom o nej riadne rozhodol odvolací súd v rámci svojho skoršieho rozsudku. Krajský súd sa však tejto námietke žalovaného v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevenoval, čím podľa názoru dovolateľa zasiahol do procesných práv ako žalovaného. Aj v tomto prípade dovolateľ namietol zmätočnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, a zároveň aj rozpor rozhodnutia odvolacieho súdu s právnym názorom dovolacieho súdu.

62. Dovolateľ ďalej namietol nesprávne a zmätočné rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci výkladu a posúdenia písomnej dohody strán sporu, označenej ako „Zmluva o predaji podniku o tichom spoločenstve o budúcej spoločenskej zmluve o založení spol. sro uzatvorená podľa § 476 a násl., § 673 a násl. ObZ a § 289 a násl. ObZ“ a datovanej dňa 19.05.2001 (ďalej len „Zmluva“), ktorá predstavuje základ súdneho sporu. V tejto súvislosti bol pre odvolací súd záväzný právny názor dovolacieho súdu, podľa ktorého odvolací súd v predchádzajúcich rozhodnutiach aplikoval nesprávne ust. § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka, ktorý ukladá povinnosť brať na zreteľ všetky súvisiace okolnosti pri uzatvorení úkonu a správanie strán zmluvy, pričom ak sa v súdnom konaní preukáže, že skutočná vôľa zmluvných strán smerovala k inému cieľu ako uvádza jej text, má sa prikloniť výklad k skutočnej vôli a preferovať ju oproti textovému vyjadreniu v posudzovanej listine, najmä ak ide o nenáležitú aplikáciu § 275 ods. 1 Obchodného zákonníka. V nadväznosti na uvedené dovolateľ namietol nesprávnosť, nezrozumiteľnosť a arbitrárnosť záverov odvolacieho súdu týkajúce sa aplikácie ust. § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka, keďže je zrejmé, že odvolací súd v napadnutom rozsudku aj v tomto smere vychádzal z výkladu Zmluvy podľa ust. § 275 ods. 1 Obchodného zákonníka.

63. Odvolací súd ďalej podľa dovolateľa nezrozumiteľne a zmätočne rozhodol vo vzťahu k posúdeniu žalobného nároku (t. j. nárok na vrátenie vkladu tichého spoločníka) v žalobe podľa ust. § 680 Obchodného zákonníka, a to najmä s ohľadom na údajnú platnosť Zmluvy v časti týkajúcej sa údajnej zmluvy o tichom spoločenstve v súlade s ust. § 673 a násl. Obchodného zákonníka. V zmysle ust. § 680 v spojení s ust. § 679 Obchodného zákonníka sa totiž hovorí o zániku zmluvy o tichom spoločenstve v dôsledku ukončenia podnikania.

64. V rámci napadnutého rozsudku sa taktiež podľa dovolateľa odvolací súd vôbec nevyrovnal s (opakovanou a podstatnou) námietkou žalovaného v odvolacom konaní podľa ktorej, pokiaľ existujú na právny úkon dva alternatívne výklady, platí, že sa preferuje ten, ktorý vedie k udržaniu platnosti právneho úkonu, a nie ten, čo spôsobuje jeho neplatnosť. Predmetný princíp vychádza z výkladovej metódy Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález zo dňa 03.07.2008, sp. zn. I. ÚS 242/07), podľa ktorej základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady.

65. Dovolateľ ďalej upriamil pozornosť na podľa jeho názoru nesprávne a účelové tvrdenie odvolacieho súdu, keď tento odkazuje na bližšie nešpecifikovanú súdnu judikaturu týkajúcu sa výkladu vôle, avšak uvádza iba (jediné) rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky (sp. zn. 21Cdo/2254/2002). V tejto súvislosti dovolateľ uviedol, že „s prihliadnutím na čl. 3 základných princípov C.s.p. do pojmu ustálená

rozhodovacia prax dovolacieho súdu (pozn. a aj súdna judikatúra) treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú.“ (rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 6 Cdo 129/2017) Vzhľadom na vyššie uvedené je nejasné, či pri vydaní napadnutého rozsudku a pri aplikácii ust. § 266 Obchodného zákonníka (napr. bod 56. daného rozhodnutia) postupoval odvolací súd skutočne v súlade s aktuálnou súdnou judikatúrou v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

66. V nadväznosti na vyššie uvedenú zmätočnosť napadnutého rozsudku dovolateľ namietol aj záver o tzv. prejudiciálnej otázke (bod 61. daného rozhodnutia), týkajúcej sa neplatnosti údajnej zmluvy o predaji časti podniku (t. j. súčasť Zmluvy), v rámci ktorého uviedol odvolací súd, že „zotrváva na prejudiciálnom posúdení uvedenom v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/109/2004-817,“ hoci predtým konštatoval (bod 38. daného rozhodnutia), že „dovolací súd teda vo všetkých troch prípadoch, kedy zrušil rozsudky Krajského súdu v Bratislave, vytkol odvolaciemu nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia a nevysporiadanie sa s odvolacími námietkami žalobcu a argumentáciou žalovaného.“ Vyššie uvedená argumentácia dovolacieho súdu je týmto podľa dovolateľa nejasná a nezrozumiteľná aj z toho dôvodu, že na jednej strane odvolací súd posúdil platnosť údajnej zmluvy o predaji časti podniku ako tzv. prejudiciálnu otázku, ale na druhú stranu konštatoval, že „neplatnosť zmluvy o predaji časti podniku však nemá právnu relevanciu vo vzťahu k posúdeniu platnosti Zmluvy o tichom spoločenstve.“ V tejto súvislosti tiež chýba podľa dovolateľa akékoľvek zrozumiteľné odôvodnenie vo vzťahu k posúdeniu údajnej budúcej zmluvy o založení spoločnosti s ručením obmedzením. Uvedená argumentácia dovolacieho súdu predstavuje podľa dovolateľa aj porušenie elementárnych princípov právnej istoty.

67. Záverom dovolania žalovaný upozornil na absenciu bližšieho odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu o úrokoch z omeškania, pričom tento súd mal opomenúť, že žalovaný v rámci prvoinštančného konania namietal celú žalobu, a teda aj žalované príslušenstvo. Dovolateľ preto považuje za nesprávny a arbitrárny postup dovolacieho súdu, ktorý svoje rozhodnutie o príslušenstve istiny neodôvodnil iba s tým, že údajne úrokovú sadzbu ani začiatok doby omeškania žalovaný nerozporoval.

68. Na základe vyššie uvedených skutočností je podľa názoru žalovaného nepochybné, že v predmetnej právnej veci bola nesprávnym procesným postupom dovolacieho súdu znemožnená realizácia procesných práv žalovaného, a tým došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces a k vydaniu zmätočného, prekvapivého, nepreskúmateľného a arbitrárneho rozhodnutia dovolacieho súdu.

69. Žalovaný preto navrhol, aby dovolací súd napádané rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň dovolateľ požiadal o náhradu trov dovolacieho konania.

70. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že v dovolaní namieta žalovaný len dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f) CSP, pričom tvrdí, že odvolací súd údajne nesprávnym procesným postupom znemožnil strane (žalovanému), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný tak prvýkrát v dovolaní nenamieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, čo namietal vždy vo svojich predchádzajúcich dovolaniach.

71. Žalovaný tu podľa žalobcu účelovo opomína, že tieto námietky mal uplatniť v dovolaní podanom v roku 2014. Žalobca uviedol, že na odvolacom pojednávaní konanom dňa 14.1.2025, mal právny zástupca žalovaného možnosť uplatniť svoje prednesy a argumenty, čo aj urobil. Žalovaný v tomto odvolacom konaní predložil svoje podanie z 8.1.2025, ktoré odvolací súd spomenul v bode 35. napadnutého rozsudku v podstatnej časti. Žalobca zastáva názor, že odvolací súd nebol povinný spomínať každé jedno podanie strán (ani vykonať odkaz na všetky námietky žalovaného), ktoré boli podané do spisu v predchádzajúcich troch odvolacích konaniach, pričom tieto konania boli ukončené tromi rozhodnutiami KS BA, napriek tomu, že boli neskôr zrušené dovolacím súdom. Uvedené platí o to viac, ak žalovaný vo svojich podaniach len replikoval svoju doterajšiu argumentáciu.

72. Žalobca nevidí dôvod, pre ktorý by mal odvolací súd odkazovať vo svojom rozhodnutí na zrušený rozsudok z inej veci (rozsudok Okresného súdu Bratislava č. k. PK25C 95/2004 524 z 12.12.2013), ktorý bol nahradený novým rozhodnutím z 22.3.2022. K nemu odvolací súd uviedol, že s „Jeho odôvodnením ako aj podaným odvolaním zo strany žalovaného sa odvolací súd oboznámil, pričom odvolací súd zotrúva na prejudiciálnom posúdení uvedenom v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Cob/109/2004-817 a konštatuje, že právne posúdenie je zhodné s odôvodnením citovaného neprávoplatného rozhodnutia.“ Tým je podľa žalobcu posilnený aj princíp právnej istoty, ktorý spočíva v tom, aby konečne po viac ako 20 rokoch boli definitívne vyriešené v oboch súdnych sporoch všetky sporné otázky vrátane existencie 3 záväzkov obsiahnutých v Listine podpísanej sporovými stranami dňa 19. 5. 2001. Tvrdenie žalovaného, že skutkový stav zistený odvolacím súdom je „v rozpore s obsahom súdneho spisu“ je preto podľa žalobcu neopodstatnené a účelové.

73. Žalovaný ďalej podľa žalobcu tvrdí, že odvolací súd nezohľadnil žiadne jeho tvrdenia, námietky a dôkazy, ktoré boli predložené počas predchádzajúcich odvolacích konaní. Aké konkrétne dôkazy má žalovaný na mysli však už neuvádza, takže jeho argumentácia podľa žalobcu nie je preskúmateľná. Navyše zo zápisníc z predchádzajúcich odvolacích pojednávaní konaných 3. 6. 2010 a 25. 9. 2014 vyplýva, v akom rozsahu odvolací súd zopakoval a doplnil dokazovanie. Žalobca zdôraznil, že skoršie odvolacie konania nemožno prihliadať, nakoľko odvolací súd na pojednávaní dňa 14. 1. 2025 zopakoval dokazovanie celým obsahom súdneho spisu a doplnil dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov podrobne špecifikovaných v bode 36. napadnutého rozsudku. Tým si vytvoril nový skutkový podklad pre svoje zmeňujúce rozhodnutie, čím neobstojí dovolacie tvrdenie žalovaného, že odvolací súd „rozhodol na základe totožne zisteného skutkového stavu (v rámci odvolacieho konania neboli súdom zistené žiadne nové skutočnosti).“

74. Žalobca dodal, že v konaní boli zistené nové skutočnosti, a to právoplatný výsledok konania sp. zn. 11C/13/2009 vo veci nevrátenej pôžičky žalobcovi a nový zatiaľ neprávoplatný rozsudok vydaný v konaní sp. zn. PK25C/95/04, ktorého predmetom je nárok žalobcu na bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy o predaji časti podniku, ktorá bola obsiahnutá v Listine. V tomto smere je argumentácia žalovaného v dovolaní o nezohľadnení jeho dôkazov podľa názoru žalobcu účelová, nakoľko zo zápisnice pred odvolacím súdom sa právny zástupca žalovaného k doplneniu dokazovania vyjadril tak, že „nemá ďalšie dôkazy na dokazovanie, odkázal na listinné dôkazy, ktoré boli vykonané v rámci prvoinštančného konania...“. Odvolací súd zopakovaním všetkých dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie a doplnením nových dôkazov vyhovel požiadavke žalovaného.

75. K námietke dovolateľa, že napadnutý rozsudok neobsahuje vysporiadanie s námietkou premlčania žalobca uviedol, že s touto námietkou sa odvolací súd vysporiadal už v jeho v poradí druhom rozsudku, kedy ju vyhodnotil ako irelevantnú. Žalobca zdôraznil, že nesprávne posúdenie premlčania súdom prvej inštancie ani nebolo predmetom odvolania z 3.8.2009 voči rozsudku okresného súdu a túto otázku nespomenul ani žalovaný vo svojich podaniach z 24.9.2014 a 9.1.2025 predložených do odvolacích konaní. Ani na pojednávaní 14.1.2025 právny zástupca žalovaného na aspekt premlčania osobitne neupozornil. Z tohto dôvodu sa Krajský súd v Bratislave podľa žalobcu nemal dôvod tejto otázky osobitne venovať, avšak z celkového obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že odvolací súd vyhovením žalobe posúdil (hoci implicitne) opätovne námietku premlčania žalovaného ako nedôvodnú. Napokon aj keby bola argumentácia žalovaného o tom, že s námietkou premlčania sa odvolací súd nevysporiadal, takáto absencia by bola v kontexte celého konania a predchádzajúcemu názoru odvolacieho súdu na túto otázku zanedbateľná, pričom postihnuté by tým boli obe sporové strany.

76. Podľa žalobcu nie je dôvodná ani námietka žalovaného, že odvolací súd nerešpektoval právny názor dovolacieho súdu, rovnako sa odvolací súd vysporiadal aj s dovolacou výhradou o pôžičke z 24. 2. 2001, ktorej poskytnutie žalobcom žalovanému súd prvej inštancie v rozsudku okresný súd nesprávne zahrnul do všetkých plnení žalobcu z titulu Listiny. Odvolací súd v súlade s judikatúrou NS SR (R 40/2013) túto prejudiciálnu otázku právoplatne vyriešenú v konaní sp. zn. 11C/13/2009, podľa žalobcu správne zohľadnil v bode 58. napadnutého rozsudku.

77. Rovnako sa podľa žalobcu odvolací súd na pojednávaní dňa 25.9.2014 zaoberal stanoviskom strán sporu k realizácii časti zmluvy o predaji podniku, a to dopytom na oboch právnych zástupcov. Žalobca pritom zastáva názor, že ak súd vychádza z ustálenej judikatúry NS SR, ktorá je verejne dostupná, (čo v prípade judikátov R 62/2017 a R 40/2013 je splnené), nie je povinný v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP odkazovať na všetky relevantné rozhodnutia týkajúce sa určitej právnej otázky. V tomto smere je podľa názoru žalobcu bagateľná aj námietka žalovaného, že v bode 55. napadnutého rozsudku odvolací súd odkazuje na judikatúru súdov k výkladu prejavu vôle, avšak uvádza len jedno rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR (sp. zn. 21 Cdo/2254/2002), ktorý v rámci odôvodnenia môže poukázať aj na rozhodovaciu činnosť najvyšších súdnych autorít v iných štátoch, najmä s rovnakými právnymi predpismi.

78. Na záver vyjadrenia žalobca uviedol, že neobstoja ani námietky k odôvodneniu napadnutého rozsudku v tom smere, že: „chýba zrozumiteľné odôvodnenie vo vzťahu k posúdeniu budúcej zmluvy o založení spoločnosti s ručením obmedzeným“ a „rozhodnutia o úrokoch z omeškania“. K posúdeniu zmluvy o budúcej zmluve sa odvolací súd podľa žalobcu vyjadril osobitne v bode 62. napadnutého rozsudku, pričom aj v bodoch 37. a 42. sa k tomuto záväzku tiež vyjadril.

79. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, dôkazy a právne argumenty je podľa žalobcu zrejmé, že dovolanie je nedôvodné. Žalobca preto navrhol dovolaciemu súdu, aby predmetné dovolanie žalovaného zamietol a aby žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

80. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

81. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (por. 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021).

82. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

83. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 CSP, pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

84. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

85. Túto vadu vzhliadol dovolateľ v takom postupe konajúcich súdov, kedy tieto sa podľa jeho názoru nevysporiadali so podstatnými námietkami a argumentmi žalovaného, ktoré boli súčasťou jeho písomných podaní, ako aj ústnych prednesov, najmä posledného (opakovaného) pojednávania konaného pred odvolacím súdom dňa 14. januára 2025 s dôrazom na skoršie pojednávania konané pred odvolacím súdom dňa 25. septembra 2014. Takýto procesný postup má podľa dovolateľa za následok porušenie jeho práv vo vzťahu k uplatneniu jeho procesnej obrany s dôrazom na opomenutý listinný dôkaz - rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. PK-25C/95/2004-524 z 12. decembra 2014, ako aj s dôrazom na žalovaným predložené vyjadrenie z 24. septembra 2014, čo podľa dovolateľa zaťažilo konanie zmatečnosťou a arbitrárnosťou. V tejto súvislosti podľa dovolateľa zároveň nebol rešpektovaný ani skorší názor dovolacieho súdu, ktorým bola vec vrátená odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

86. V súvislosti s vyššie uvedenou námietkou súvisiacou s dokazovaním, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) OSP nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ OSP. Pre tento záver svedčí aj § 243a ods. 2 druhá veta OSP, ktorý upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. novembra 2013 sp. zn. 5Cdo/275/2013). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

87. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP).

88. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 CSP).

89. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 CSP).

90. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúma správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto oprávnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 CSP).

91. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán.“

92. V súvislosti s otázkou nevykonania dôkazu navrhovaného stranou sporu v kontexte prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP dovolací súd uvádza, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, IV. ÚS 511/2020). V súvislosti s uvedeným však dovolací súd považuje za potrebné upozorniť, že Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/2009).

93. Odvolací súd napadnutým rozhodnutím zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Nakoľko mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, na pojednávaní konanom pred odvolacím súdom dňa 14. januára 2025, zopakoval dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise (viď zápisnica na č. l. 1169, bod 36 napádaného rozsudku).

94. Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom je taktiež zrejmé, že odvolací súd doplnil dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie, a to zápisnicu z pojednávania na OS BA III z 18. septembra 2012, sp. zn. PK-25C/95/2004, neprávoplatný rozsudok OS BA III č. k. PK-25C/95/2004-753 z 22. marca 2022, odvolanie podané žalovaným a právoplatný rozsudok OS BA III sp. zn. 11C/13/2009. Právni zástupcovia sporových strán uviedli, že k listinným dôkazom, ktoré boli vykonané výhrady nemajú a ich obsah im je známy. Následne právni zástupcovia sporových strán po záverečnom zhrnutí uviedli, že zotrvávajú na svojich prednesoch v dôsledku čoho odvolací súd vyhlásil dokazovanie za skončené.

95. S dôrazom na námietku dovolateľa ohľadom „opomenutého dôkazu“ - rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. PK-25C/95/2004-524 z 12. decembra 2013 prioritne uvádza, že tento rozsudok bol uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co/155/2014-637 z 31. januára 2020 zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Z konania pred odvolacím súdom vyplýva, že odvolací súd doplnil dokazovanie o neprávoplatný rozsudok OS BA III č. k. PK-25C/95/2004-753 z 22. marca 2022, ktoré bolo vydané súdom prvej inštancie po vyššie označenom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu. Z podaného dovolania nie je zrejmé, akým spôsobom došlo podľa dovolateľa k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak odvolací súd mal opomenúť vykonať dokazovanie zrušeným rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III č. k. PK 25C/95/2004-524. Pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je však nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv bude potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu (BAJÁNKOVÁ, Jana, GEŠKOVÁ, Katarína. § 420 [Prípustnosť dovolania pre vady známosti]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1549, marg. č. 13.). Keďže dovolateľ bližšie neuvádza, aký zásah do jeho práva na spravodlivý proces tvorí nevykonanie listinného dôkazu rozhodnutia, ktoré bolo zrušené, dovolací súd konštatuje, že tento dovolací dôvod týmto nie je vymedzený zákonom predpokladaným spôsobom.

96. Dovolací súd zároveň konštatuje, že zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom, nevyplýva, že by došlo zo strany konajúcich súdov k dovolateľom namietanému pochybeniu v procese dokazovania, pretože tieto po skončení dokazovania strany riadnym procesným postupom vyzvali na vyjadrenie sa ku všetkým dôkazom, kedy strany sporu po doplnení dokazovania už žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dôkazov nemali.

97. Najvyšší soud taktéž uvádí, že z obsahu spisu a průběhu celého konání nevyplývá žádné z porušení základních zásad a principů v civilním sporovém konání, resp. dovolatel ani neposkytl žádnou relevantní argumentaci, ako malo dôjsť k nim tvrdenému porušeniu práva na spravodlivý proces v procese dokazovania, keď počas konania mal možnosť predkladať a i predkladal dôkazy i argumenty, mal možnosť sa zoznámiť s dôkazmi protistrany a vyjadriť sa k nim. Žalovaným uvedená argumentácia ostáva v rovine nesúhlasu s hodnotením dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov, pričom dovolací súd už na konkrétne námietky reagoval v predchádzajúcich častiach tohto uznesenia.

98. Pokiaľ dovolateľ v podanom dovolaní odkazuje na jeho skoršie podania, vyjadrenia a prednesy, dovolací súd poukazuje na ust. § 433 CSP, v zmysle ktorého dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Z hľadiska uvedeného nie je prípustné, aby v dovolateľ povinne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom poukázal v dovolaní na svoje podania pred súdmi nižších stupňov, ale musí v dôvodoch v prvom rade odôvodniť prípustnosť dovolania, tak aby najvyšší súd mal základ, pre svoje rozhodnutie o tom, či dovolanie je spôsobilé vyvolať ten procesný následok, že ho dovolací súd vecne prejedná (MESIARKINOVÁ, Soňa. § 433 [Vymedzenie dovolacieho dôvodu]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1608.).

99. Dovolací súd týmto konštatuje, že v tej časti, v ktorej dovolateľ opakovane odkazuje na svoje vyjadrenia, prípustnosť a dôvodnosť mimoriadneho opravného prostriedku nevymedzil v súlade so zákonnou požiadavkou podľa § 431 ods. 2 CSP a § 433 CSP, ktorý nedostatok je nutné vyhodnotiť odmietnutím dovolania v zmysle § 447 písm. f) CSP.

100. K námietke dovolateľa, že odvolací súd nerešpektoval právny názor vyplývajúci z uznesenia NS SR sp. zn. 2Obdo/18/2015 z 29.11.2016, dovolací súd uvádza, že aplikáciou ust. § 266 ods. 3 ObZ na prejednávajúcu vec sa odvolací súd zaoberal v bodoch 45., 55. a 56. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Uvedené platí aj ohľadom aplikácie ust. § 275 ods. 1 ObZ, keď odvolací súd v bode 44 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že bola uzatvorená Zmluva, ktorej obsahom sú tri samostatné zmluvy, navzájom nezávislé, keďže zo Zmluvy nevyplýva, že vznik jednej zo zmlúv je podmienkou pre vznik ostatných. Všetky citované zmluvy preto treba posudzovať samostatne. Túto námietku najvyšší súd týmto vyhodnotil ako nedôvodnú.

101. V súvislosti s námietkou dovolateľa, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie neodôvodnil v časti príslušenstva istiny, ak tento uzavrel, že žalovaný úrokovú sadzbu, ani začiatok doby omeškania nerozporoval, dovolací súd zisťuje, že v bode 63. napádaného rozsudku odvolací súd nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 10,17 % ročne za obdobie od 01.04.2002 do zaplatenia priznal podľa § 369 ods. 1 v spojení s ust. § 502 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Takéto odôvodnenie priznania úrokov z omeškania, nie je možné považovať za nesprávne a arbitrárne, z ktorého dôvodu takto formulovanú námietku vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú. Priznaný úrok z omeškania sleduje priznaný nárok a tomu zodpovedá aj jeho odôvodnenie, ktoré je postačujúce, kedy sa odvolací súd vyjadril aj k tej skutočnosti, že žalovaný úrokovú sadzbu a ani začiatok doby omeškania nerozporoval. Ak dovolateľ uvádza, že v rámci procesnej obrany napadol celú žalobu, a teda aj žalované príslušenstvo, tak jeho dovoláciu námietku v tomto smere je nutné vyhodnotiť ako nespokojnosť s napadnutým meritórnym rozhodnutím odvolacieho súdu, čo však samo o sebe prípustnosť dovolania nezakladá vid' vyššie.

102. V ostatnej časti dovolateľ namieta, že konajúci odvolací súd nerozhodol o námietke premlčania žalobného nároku, ktorú žalovaný riadne uplatnil v skoršom odvolacom konaní a o ktorej podľa dovolateľa odvolací súd v skoršom konaní aj rozhodol (bod 61 tohto rozhodnutia). Ďalej dovolateľ namietol nesprávnosť, nezrozumiteľnosť a arbitrárnosť záverov odvolacieho súdu týkajúce sa aplikácie ust. § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka, keďže je zrejmé, že odvolací súd v napadnutom rozsudku aj v tomto smere vychádzal z výkladu Zmluvy podľa ust. § 275 ods. 1 Obchodného zákonníka. Odvolací súd ďalej podľa dovolateľa nezrozumiteľne a zmätočne rozhodol vo vzťahu k posúdeniu žalobného nároku (t.

j. nárok na vrátenie vkladu tichého spoločníka) v žalobe podľa ust. § 680 Obchodného zákonníka, a to najmä s ohľadom na údajnú platnosť Zmluvy v časti týkajúcej sa údajnej zmluvy o tichom spoločenstve v súlade s ust. § 673 a nasl. Obchodného zákonníka. Dovolateľ súčasne upriamil pozornosť, že na súdený spor existujú v prípade právneho úkonu dva alternatívne výklady, kedy sa jednak preferuje ten, ktorý vedie k udržaniu platnosti právneho úkonu, a nie ten čo spôsobuje jeho neplatnosť (viď body 62 až 66 tohto rozhodnutia).

103. Dovolací súd zdôrazňuje, že podľa § 440 CSP je viazaný dovolacími dôvodmi. Tento postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom opravných prostriedkov je v dispozícii strán konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1417-1422).

104. Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje za nesprávne.

105. Právna úprava pripúšťa dva dovolacie dôvody, prvý spočíva v zmatocnosti napadnutého rozhodnutia (§ 431 CSP), druhý v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 432 CSP).

106. Zákon kladie na vymedzenie dovolacích dôvodov prísne kvalitatívne nároky (§ 431 ods. 2, § 432 ods. 2, § 433 CSP), čo súvisí aj s požiadavkou povinného zastúpenia. Vzhľadom na povinné zastúpenie nová právna úprava už nepočíta s podaniami, z ktorých nie je zrejmé, čoho sa týkajú a čo sa nimi sleduje, alebo s neúplnými a nezrozumiteľnými podaniami. Uvedené vyplýva z § 436 CSP, podľa ktorého súd bude odstraňovať len jedinú vadu podania, a to nedostatok povinného zastúpenia, aj to len v prípade, ak strana o povinnom zastúpení nebola poučená. Súd prvého stupňa teda nebude vyzývať na odstránenie väd podania. Dovolací súd bude pracovať s takým dovolaním, aké strana podala. Ak bude uvedenie dovolacích dôvodov natoľko nedostatočné a nespĺňajúce kvalitatívne požiadavky kladené v § 431 ods. 2, § 432 ods. 2 a § 433 CSP, súd ich môže vyhodnotiť ako absenciu náležitostí podľa § 428 CSP a dovolanie odmietne [§ 447 písm. d) CSP] (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1407-1410).

107. V nadväznosti na uvedené východiská najvyšší súd po preskúmaní dovolania žalovaného zistil, že dovolateľ v ňom výslovne uviedol, že dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podáva podľa § 420 písm. f) CSP. Následne z ďalšieho obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný oddelil jednotlivé uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP týkajúce sa dokazovania, resp. porušenia práva na spravodlivý proces. Zo žiadnej časti dovolania nevyplýva, že by v ňom dovolateľ uplatnil dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP a rovnako sa v dovolaní nenachádza ani zmienka o dovolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, ak jeho námietky smerovali k nesprávne mu výkladu písomnej dohody strán sporu a jeho vlastného vnímania k tomu, ako sa mal konajúci súd prikloniť ku skutočnej vôli zmluvných strán.

108. Preto dovolací súd konštatuje, že dovolanie je určité, úplné a zrozumiteľné a je z neho bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, na akých dôvodoch prípustnosti dovolania a dôvodoch dovolania bolo založené. Skutočnosť, že dovolanie bolo spísané kvalifikovanou osobou (§ 429 ods. 1 CSP), má tiež byť zárukou toho, že dovolanie bude obsahovať všetky potrebné náležitosti vrátane uvedenia a konkretizovania dôvodu, pre ktorý sa rozhodnutie odvolacieho súdu napáda dovolaním.

109. Pri posudzovaní podania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému podaniu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu podania, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v podaní použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu podania. Posudzovanie podania taktiež neumožňuje súdu obsah úkonu výkladom dopĺňať či domýšľať alebo z neho vyvodíť závery, ktoré z obsahu úkonu nevyplývajú (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J.,

Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 440-446).

110. Na základe zistených skutočností dovolací súd uzatvára, že pokiaľ dovolateľ namietol, že súd nerozhodol o námietke premlčania žalobného nároku; nesprávne aplikoval ust. § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka na súdený spor v súvislosti s ust. § 275 ods. 1 Obchodného zákonníka, ust. § 680 Obchodného zákonníka a ust. § 673 a nasl. Obchodného zákonníka, týmto namietol nesprávne posúdenie veci v zmysle § 421 CPS, avšak dovolateľ v podanom dovolaní explicitne uplatnil dôvody prípustnosti dovolania len podľa § 420 písm. f) CSP. Takto vymedzený dovolací dôvod nie je súladný v zmysle § 432 CSP, a to aj s dôrazom na skutočnosť, že dovolateľ v podanom dovolaní neuviedol žiadnu právnu otázku, od ktorej sa odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil a ani ju nie je možné z obsahu dovolania vyvodiť.

111. Napriek uvedenému dovolací súd osobitne k námietke premlčania dodáva, že táto bola predmetom právneho posúdenia zo strany konajúceho súdu, tak ako to uvádza aj dovolateľ v podanom dovolaní. Súd prvej inštancie považoval námietku premlčania za nedôvodnú a nárok za uplatnený včas, odvolací súd sa v rámci skoršieho odvolacieho konania s takýmto posúdením stotožnil a zároveň dospel v rámci obdobnej odvolacej námietky k záveru, že o žalovanej pohľadávke bude rozhodnuté s konečnou platnosťou až rozhodnutím odvolacieho súdu, pričom konanie sa začalo pred uplynutím 10-ročnej premlčacej doby. Dovolací súd s poukazom na § 408 vetu druhú ObZ dodáva, že námietku 10-ročnej premlčacej doby nemožno uplatniť v súdnom konaní, ktoré sa začalo pred uplynutím tejto lehoty. Skutočnosť, že sa ňou opakovane v následnom odvolací súd nezaoberal nie je možné vyhodnotiť ako vadu zmätočnosti, ak na tejto námietke žalovaný od jej posúdenia dňa 25. septembra 2014 odvolacím súdom ako nedôvodnej, už žalovaný v ostatnom konaní nezotrval a na ňu ani nepoukazoval.

112. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že konanie pred odvolacím súdom (ako aj súdom prvej inštancie) nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP.

113. Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nie je daná podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c), písm. f) CSP odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

114. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

115. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.